

AMATEURSKÝ OBČASNÍK

ZENROCKOVÝ

m&rko/viny

ROČNÍK 2 (XIV)

ČÍSLO 6

BEST WAY TO GET FI...

The Future is...

dream

Warning: The Surgeon General Has D
That Cigarette Smoking Is Dangerous to Y

PF 84

SEN

"Dosáhli jsme bodu, kdy všechno v naší společnosti je tak extrovertní, kdy naše životy jsou jen lži a sny se ukazují jako něco co napravuje. Reklama, televize a tisk nám neustále namlouvají, kým bychom měli být. Ale naše sny nám říkají, kým skutečně jsme; jsou jako děti - nemohou lhát."

Bill Stimpson

"Sny mají ochranné zbarvení. Když jim dávejte namlsat a staráte se o ně, můžete s nimi i tancit. Když na ně kašlete, ignorují vás. Nepřijdou, dokud pro ně nevybudujete vhodná prostředí."

Dr. R. Goldwater

Snění a svěřování obsahu snů svým bližním není nic nového. V roce 1954 publikoval jistý Kilton Stewart práci "Dream Theory in Malaya" (ano, podobnost s titulem posledního LP Jona Hassela vůbec není náhodná). Desetitisícový kmen Temiar Senoi, žijící na Cameronských vyvýšeninách v Malajsii, "...je asi tou nejdemokratičtější humanitou nejen v antropologické literatuře. Naprosto se zde nevyskytuje zločin, ozbrojený konflikt, mentální a psychické nemoci." Stewart popisuje strukturu Senoiské společnosti, která je založena na vyprávění snů a jejich interpretaci. "Snídaně se podobá snové klinice, kdy otec a starší bratři naslouchají a analyzují sny mladších dětí." Například, když dítě má sen, ve kterém je napadeno přítelem, otec mu poradí, aby to tomu příteli vyprávělo. A onen přítel je nabádán svým otcem, aby "napadenému" dal nějaký dárek a potvrdil přátelský vztah. "Tak se agrese", píše Stewart, "která je vybudována okolo iluze přítele ve snu, přeměňuje na emoci opacnou, přátelskou."

Končí rok ~~1983~~. Tribuna pilně plodí články o nové vlně, mladý svět konečně vypotil besedu o ro(c)kování, rádio Kroměříž odvysílalo na pokračování dokument 33, Kocáb stále marně buší na vrata aby mohli hrát výběři, viděl jsem Vokalizu a nasral jsem se tak, že jsem pojal plán, navzdory rozhodnutí, pokračovat ve vydávání Občasníku. Informací o světě a ze světa sice je dost (a všechny se octly v členských informacích SMH), ale potřeba psát necenzurovaně a rovněž je zde stále. Mikoláš vřele kvitoval obrat na vlnách amatérských; a pak přišlo říjnové číslo časopisu New Age a bylo to jasné. Koncem roku 1983, kdy jsem dokončoval třetí knihu Snů, jsem se definitivně rozhodl vydat toto 6. číslo Marko (no)vin. Téma: sen.

Na Stědrý den onemocněla Vanda a byli jsme na pohotovosti, naštěstí to byla jen nějaká střevní viroza, takže zůstala doma. Prodletovali jsme s ní svátky, ale na Silvestra se kocourovi tak přitížilo, že 1. ledna 84, v den, kdy Francie a USA odvysílaly pořad Nam June Paika "Dobry den pane Orwelle" (vystupovala Laurie Andersonová, Gabriel, Dali, Ginsberg atd), jsme s ním byli na pohotovosti a druhý den jsme ho museli dát utratit (písek v moči a krvácení i zevnitř). Takže jsme začátek roku probřečeli, ale život jde dál, a hned dva dny nato už prostorami velkobytu řádil tříměsíční kocourek Matěj, řečený Matýsek. Desítky velkých "péefek" s fotkou Janka jsem zničil. A protože lunární rok začne

až v únoru, pokusíme se vylepšit zákon namazaného krajíce a přivítáme Nový rok ~~Krasák~~ lépe a radostněji. A vydám tento občasník. Mezitím festival nové vlny v Bratislavě, druhé číslo CI, a do ma trůní Hitachi kombinace s hifi poslechem.

Při pátrání po zdroji ověřených informací jsem narazil na problém rockových slovníků. U Karla S., který má na policích deset metru časopisů a 13000 obálek plných informací o té které kapele, jsem se dověděl, že Vlčekův slovník je zbytečná práce: obsahuje příliš mnoho chyb, než aby se mohl seriózně používat. Prý to nikdo nerecenzoval. Ach ach. Terry Hounson a Tim Chambréu NER ROCK RECORD, počítačově dokrmovaný bumbříček, se zdá být nejlepší a nepřehlednější.

Viděl jsem na videu E.T., Wall, Dracula, Válku světů, All That Jazz. Možná se pojedou podívat na západ Čech na televizi, Rock-Dop heavy metal. WAWky topěj, ale blbě, a už je to víc jak měsíc, co nepřicházejí pánové vod toho.

Znovu pořad Kroměříže, tentokrát o Jaztové sekci. A znovu legenda znovu nadnesená vážnost, znovu přání otcem myšlenky. Jistě, každému co jeho jest, ale sekce neudělala revoluci, byla jen akcí malinké hrstky lidí zrovna jako 68 a charta. Proto také nemá nárok na opravdu důležitou roli v historii vývoje čs. kultury atd. Z tohoto hlediska vlastně každý a každé, který a které vydrželo víc jak jednu sezonu, utvářelo kulturu. Každý který se učí na kytaru a vytrvá, se něco naučí a nějak se poznamená. Deset let činnosti sekce samozřejmě musí přinést výsledky, ale je otázkou, zda těch nemohlo být několikrát tolik. To samé je i v případě tolik proklamovaných výdobytků systémů - mám dojem, že technika by byla na téže úrovni i bez ohledu na to, která jaká cíl revoluce zrovna panuje neb mohla panovat v té oné zemi. Statistické figle Rudého práva, zdůrazňující jen část údajů a jen ty, které se hodí, jsou teď používány z druhé strany (Kroměříž a spol.) v případě sekce. Zrovna tak se mohly uvádět údaje o tom, kolika skupinám sekce odmítla možnost vystupování na J.dnech, kolik skupin bylo kvůli ní zlikvidováno, na kolik procent zlikvidovala rockový život díky svému konfrontačnímu jednání vůči úřadům atd. Těmhle západní styl dokumentace, pohled jen z jedné úzké strany, je vražedný a sebevražedný. Moc lidí už to ví. Pár tuší. Bohužel, i národ jako celek nejenže hloupne, sevrkává se, ale je zalepen stále víc. Tolerance k dechovce je jakýmsi laknusevým papírkem. Jedním z mnoha. Tam, kde jsou k dispozici jen cihly zmetky, nedopálené a křivé, rovnou a pevnou zeď nepostavíš. Zeď mládežnického odporu je zase jen jiná Potěmkinova vesnička, i když ote tihle myšlenky žije na západ od Aše. A odtud určitě pomoc nepřijde. Ani nám nebudou posílat elpička progresivních kapel. Situaci rocku v Čechách musíme řešit zase jen my, co nás to pálí, ale co nehasíme. Jen když se spojíme a půjde nám o věc, ne o legendy. Jen když připu tíme i radu, dialog, možnost kompromisu na základě pevného postoje. Když si zárlivě budeme střežit slovník se spoustou chyb, nikomu neprospějeme. Škoda práce. Když budeme vytleskávat šmýru a necháme se manipulovat, ac to tušíme, ve jménu vrabce v hrsti, dobře nám tak. Když budeme v hospodách okecávat co všechno je blbě, nic dobrého z toho nevzejde. Když se navzájem budeme šidit při prodeji desek na burze a budeme mít radost z toho, jak jsme toho kterého napálili a prodali mu ojetou šunku za 350, pomůžeme jen sobě a to jen na pár dní. Ono nic na světě není zadarmo, jak říkávali už naši předkové, a každý máme co zasloužíme, jak říkávám já. Amateur.

Tagže: tihle pokecáníčko berte jako amateurský úvod k další četbě. Necht' vám slouží. Ku potěše a zdraví. I tohle všechno si musíte zařadit do kontextu celku. Vytrhnout ze souvislosti jednu větu, jeden názor, jeden postoj, jednoho člověka, je ošidně nebezpečné. Ale to přece všichni víte, jen si to občas prostě nepřipustíte.

Do nového roku Křisy mnoho zdara, pardon, zdaru.

Siiri, mit jäin näis siid,
märke!

Dříve či později má /nebo bude mít/ značný počet lidí šokující zážitek "probuzení" ve snu. Uvědomí si, že se jim "to" právě zdá. Ve snu pak dokáže rozumě a uvědoměle jednat, i když tělo leží bez hnutí v hlubokém spánku. Trénovaný "snílek" dokáže tvarovat své sny jako režisér hru, n chávající lidi i celé okolí mizet a objeovat se rychlostí myšlenky.

Svět takových snů je obvykle stejně hbitý a "živý" jako skutečný život. Frederik Van Eeden, holandský fyzik 19.století, si zaznamenával sny a jednou si zapsal: "Byl jsem si dokonale vědom, že sním. Vzal jsem ze stolu sklenici vody, a rozhodl jsem se experimentovat: vši silou jsem do sklenice praštil, s vědomím, jak nebezpečnou věc dělám. Ale ouha, sklenice zůstala celá. Když jsem se na ni ale zadíval za chvíli, byla rozbitá...jenže trošku pozdě, jako herec když na jevišti promešká svou chvíli. Byl to velice podivný pocit, byl jsem v jakémsi falešném světě, dokonalé imitaci, přece však s chybami.

Dr. Stephen LaBerge, který zkoumá sny celá léta, přikládá těmto snům velký léčebný potenciál, spojený s průzkumem sebe sama. "naučit se takto snít", říká, "je jako vlastnit soukromou psychologickou laboratoř, nebo výzkumný ústav nových forem jednání a stylů žití."

PROBUĎTE SE ve svých SNECH

LaBerge, který v 70. letech zkoumal chemické efekty psychedelik a hluboce se zajímal i o východní duchovní nauky, měl jednou, když studoval teoretické modely vědomí, zvláštní sen: "Přecházel jsem most nad hrozně hlubokou propastí a najednou jsem dostal hrozný strach jít dál. Napadlo mne, že kdybych věděl, že se mi to jenom zdá, mohl bych svůj strach zvládnout. V ten moment jsem si to uvědomil a most jsem bezpečně ve snu přešel."

Další roky LaBerge experimentoval s různými technikami, jak využít těchto snů, a zaznamenal na 400 tzv. "lucid", zářivých, snů. Nakonec vyvinul metodu, která mu umožňuje být kdykoli si vědom ve snu, že sní /viz jeho návod jinde v tomto občasníku/. Nepoužívá jí ale příliš často. "Jsou dny, kdy sen přímo volá po "zásahu", ale jindy je lépe sen nechat se odvíjet nevědomě."

Tyto /lucid/ sny trvají, jak zjistil, od několika vteřin až po několik minut. Příliš hluboké ponoření do snové situace snícího člověka rychle vrací zpět do běžného "nevědomého" snu. Před probuzením jsou tyto sny daleko více podobny vzpomínkám na běžné události předchozího dne, takže je vědci dlouho považovali za pouhé halucinace. Zázhamy snů zkušených "snících", kterým LaBerge říká "snovní námořníci" nebo "oneironauti" z výzkumu na Stanfordské univerzitě však dokazují něco jiného.

LaBerge předpokládá, že pokud spící osoba opravdu ví, že sní, dokáže vyslat "baicímu" světu nějaký signál. Každá snící osoba vykazuje při snu tzv. REM /rapid eye movement/ pohyby očí pod víčky. LaBerge vybral jako smluvený signál pohyby očí zleva doprava a naopak. Když byly pokusné osoby schopny si uvědomit, že sní, pohybovaly očima smluveným způsobem, ačkoli dále pokračovaly ve spánku a snění - a dokázaly tak existenci "lucid" snů.

LaBerge také zjistil, že akce a emoce, zažité ve snu, mají reálný efekt na mentální a psychickou kondici snícího. V dalších pokusech nechával pokusné osoby běhat, zpívat, počítat a hluboce dýchat poté, co signalizovaly lucid sen. Fyzické reakce těchto lidí měly mnohem blíže ke skutečným reakcím organismu na výše uvedené činnosti, než na jejich pouhou představu. V poslední době se ukázalo, že takovéto vizualizace mají opravdu značný fyziologický dopad. Jaké např. budou důsledky stavu, když si snící urychlí v obě nemoci proces uzdravování tím, že si bude programově snít

sám o sobě jako o zdravém jedinci? Když snící zjistili, že sní, objevili ještě něco důležitého: že sen samotný je jakýsi pracovní model, který lze vůlí pozměnit.

Pomocí těchto snů, říká LaBerge, můžeme prozkoumat všechny negativní součásti našeho nitra a vyřešit jeho konflikty např. pouhou konfrontací strašidelných snových postav a událostí, jako by byly pouhou manifestací našeho mozku, naší mysli. Tuhle technikou se podařilo mnoho lidí zbavit strašidelných snů. Potenciální možnosti na poli psychologie jsou značné. Jakmile jedou stanete tváří v tvář svému strachu a jste schopni akceptovat všechny jeho aspekty, objeví se před vámi celá nová oblast, daleko překračující dosavadní rámec a úroveň vašeho ega.

Ten nejvýznamnější aspekt "lucid" snů, říká LaBerge, možná tkví v tom, že nám připomíná možnost "Probudit se", být bdělí v daleko hlubších úrovních našeho vědomí.

Poměr obyčejného snu k "lucid" snu je možná takový, jako poměr současné vědomé úrovně k opravdu "probuzenému", osvícenému stavu.

JAK SNÍT VĚDOMĚ ?

- 1/ Jakmile si uvědomíte, že jste probuzeni, zkuste se plně soustředit na poslední sen který se vám zdál. Vzpomente si přitom, co jste cítili, vzpomente si na obsah snu, zapamatujte si co největší počet detailů.
- 2/ Dalších 15 minut vykonávejte něco, co vám udrží v dokonale bdělém stavu /meditujte, čtete, atd/.
- 3/ Potom, pořád v poloze vleže, si vštěpujte do mysli: příště, až se mi bude něco zdát, si chci ve snu uvědomit, že se mi to jenom zdá.
- 4/ "Vložte" sami sebe do svého posledního snu s tím rozdílem, že teď budete sen jakoby promítat znovu s vědomím že víte že sníte.
- 5/ Opakujte své přání a vizualizaci sebe sama, dokud si nebudete jisti, že vaše záměry a umysly jsou pevné. Zkuste znovu usnout. Půjde-li to dobře, brzy se ocitnete uprostřed "lucid" snů.

Šťasten ten kdo zvlád' SEN

JAK SKLIDIT ÚRODU SNŮ

Schopnost zapamatovat si a zapsat sen je umění, kterému se lze naučit. Jako v každé jiné mentální nebo psychické disciplíně, zpočátku se vám vaše snaha bude zdát neprirozená, ale brzy se dostaví výsledky. Jakmile se "hlouběji" naladíte, nebude vám dělat problémy dokázat uprostřed noci zapsat si sen a pokračovat v příjemném snění.

- 1/. Možná vám to zní hloupě, ale když si ještě předtím, než si lehnete do postele párkrát zopakujete v duchu "dnes si určitě zapamatuji svůj sen", přece jen vyšlete do svého, zatím neposlušného podvědomí, informaci o tom, že to myslíte opravdu vážně. Pomáhá také vhodná tělesná relaxace, např. uvolnění celého těla, sval po svalu, které posílí mentální citlivost.
- 2/. Když se probudíte, ležte několik vteřin bez hnutí a soustřeďte se na sen, který se vám právě zdál. Náhlý pohyb totiž dokáže jemně utkaný sen roztrhnout jako víchř pavučinu. V takovém případě se ale nevyplácí čekat příliš dlouho, zapomenutý sen se rád vrací - stačí tedy kolikrát zaujmout znovu spící polohu. Unikne-li vám sen, netřeba trhat prostěradla a zlobit se. Studie dokázaly, že "témata" snů se v průběhu noci často opakují, jakoby se mysl snažila odrážet jisté jevy z mnoha různých úhlů.
- 3/. Pokud se i pak sen obtížně vybavuje, je něco v nepořádku ve vašem "cnemismu". Zvýšený přídel vitamínu B by měl pomoci. A naopak, vyhněte se drogám a alkoholu.
- 4/. Uvažujte o možnosti se se svými sny pravidelně svěřit někomu blízkému či chápatjícímu. Založte skupinu "snílků". Vědomí, že je někdo ochoten a schopen si váš sen vyslechnout zvyšuje pravděpodobnost zapamatování.

JAK SI SEN ZAPAMATOVAT

1. Vyzkoušejte různé metody záznamu. Někteří lidé používají kazetových magnetofonů, ale pak je někde dost těžké nalzt v tom blábolení a chrčení smysl a obsah snu. Většina lidí používá starého dobrého papíru a tužky. Ale ať si zvolíte cokoliv, dbejte, abyste na to během noci snadao a rychle dosáhli s minimem pohybu a námahy.
2. Máte-li svůj notýsek, používejte ho výhradně pro záznam snů. Před ulehnutím označte datem další stranu - to pak pomůže sumarizovat nejdůležitější udalosti předchozího dne /Freud je nazýval usazeniny/ z jejichž směsi si pak vaše podvědomí vybírá materiál pro svá kouzla. Můžete si také poznamenat otázku, na kterou chcete znát odpověď.
3. Snažte se vždycky sen zaznamenat, i když se to v obluženém stavu ihned po probuzení zdá nad lidské síly. Budete později, až si zápis budete číst, udiveni, kde a jak dokáže vaše mysl ukrýt klíč k pochopení snu i psychiky. Nepodceňujte i ty nejbezvýznamnější okamžiky - většinou jsou to grafické odrazy velkých snových témat.

4. Zapisujte i pocity a nálady, nejen události a faktografické detaily. Popisujte i barvy - ty mizí z paměti nejdříve. To vše vás později může snáze dovést k pochopení ukrytého významu vašeho snu.
5. Dejte každému snu stručný a výstižný název. Pomůže to nejen lepšímu zapamatování, ale i kvalitnějšímu vyvolání vzpomínek "uskladňných" v kartotéce mozku pod tím a tím názvem. Snažte se zapásovat každou asociací, která se vám vybaví. Za nějaký ten pátek /nebo rok/ zdánlivé maličkosti vyrostou ve věc značné důležitosti. Navíc, jak počet zaznamenaných snů poroste, můžete se pokusit vytvořit slovník snových obrazů a asociací.
6. Mnoho různých lidí si vypracovalo svůj systém záznamu snů. Ani pro vás to není nic nerešitelného. Zkušení psychologové a "odborníci" na sny tvrdí, že po roční praxi lze věnovat záznamu a interpretaci snu dostačujících deset minut po ránu. Smysl ovšem není ve snaze stát se snovým archivářem, ale dovolit snům, aby obohatily váš každodenní život.

JAK SNY

PROGRAMOVAT

Už staří Řekové... měli návody, jak snít o té které bohyni. A zrovna tak i ti před nimi, Egypťané, jak se např. dovídáme z papyru datovaného 1970 př.n.l., kde se píše: "Abys získal vizi boha Desy, namaluj si jeho obraz na levou ruku, obal si ji černým plátnem, které bylo předtím obětováno bohyni Iris, a ulehni ke spánku bez jediného slova..."
 So časní "snílkové" /snáci? sná i?/ doporučují podobné metody.

1. Prodiskutuj sám se sebou, nebo se svým snovým zápisníkem, situaci, kterou doufáš že sen osvětlí. Je-li to problém, zeptej se sám sebe na příčiny a řešení problému. Chcete-li přímou radu či informaci, ptejte se proč ji chcete a co s ní uděláte. Vtip je v tom dostat do podvědomí co nejvíce elementu vaší zájmu, hlouběji je zafixovat a vytvořit tak "příznivou" atmosféru.
2. Reakuj otázku do jednoduché fráze a apiš ji. Prečti ji znovu těsně před tím, než ulehneš.
3. Zapiš si sen ihned jakmile se probudíš, ať už, po prvním pohledu, tvůj problém řeší nebo nikoli. V devíti případech z deseti to bude spíš opak toho, co bys od svého podvědomí chtěl slyšet.

SEN-nejlepší přítel člověka

Chung Čiang AL HUANG:

KVANTOVÁ POLEVKA

/filosofické pobavení - výňatky z knihy velmi známého a uznávaného čínského učitele tai-či, ředitele Living Tao Foundation v Urbane, Illinois/

Proč kvantová polévka?

Je to jakoby jste šli s přáteli nekam posedět a popovídat si. Řeči se vedou o všem možném...od mystiky až po banality. Kvantová polévka nabízí jemný vývar s filosofickými nudlemi. Podávat by se měla po malých dávkách, tak, aby bylo lze vychutnat všechny její chutě a vůně. Je na vás, co si ku své pctěše vyberete jak pro pobavení tak pro bezproblémové trávení.

Jemně nasolené bambusové výhonky

Znak pro smích je v Číně znázorněn piktogramem člověka s široce rozpraženými rukama, s hlavou obrácenou k nebi, který vibruje jako lístky bambusu ve větru. Poslouchejte! Zvuk upřímného otevřeného smíchu je tak široký a jasný jako flétnové srdce bambusu. My, lidé, jsme také takoví. Dýchejme čami skrz sebe, svobodně. Produkujme nebeskou hudbu.

Začněme představou správného smíchu. Nespěchejme. Nechme smích postupně narůstat jako bambus. Počkejme si na ten pravý smích. Nechme ho šířit. Jakoby smích rozšiřoval vaše hrdlo. Nechme smích probíhat břichem, ale pořád nespěchejme. Představme si rychle rostoucí bambus, zvedající se za sluncem. Listy se natahují po světlo, po čerstvém vzduchu. Dovolme svému tělu sledovat lístky, rozšiřovat se do všech stran. Dech bude silnější, hlubší, širší. Na-pí-nej-te se! Nechme smích narůstat. Pozerujme ho. A teď ho nechme naplno znít!

Ramena se potřásají. Břicho se otrásá. Cha cha cha cha! Jak uniká ze rtů, jak otrásá a vibruje tělem. I prsty se chvějí do jeho rytmu. I bok, kolena se ~~změní~~. Smích je všude. Cha cha cha cha. /To jsem já který se směje...uvědomíte si a smějete se ještě otevřeněji nad absurdností toho co vidíte/. Bam bam bus. Ale pozor: to ha ha ha, tytéž otřesy produkují i slzy! Slzy léčivého a zdravého pláče. Číňané na to mají znak který se píše stejně jako smích - člověk se široce rozevřenými rukama, který necítí ze svých očí tryskat slzy jakoby všemi emočními a energetickými kanály. Proč schováváme slzy a trváme na skrytém charakteru svých trápení či osobních pocitů?

Jedno z nejdoporučovanějších zenových a taoistických cvičení je ze všech sil a co nejvíc nahlas se chechtat. Jak by asi svět vypadal kdyby tohle cvičení pravidelně provozovali všichni velcí vládcové světa? Smích dokáže být značně očišťující a mohl by být určujícím momentem komunikace i na těch vrcholových setkáních, na kterých se rozhoduje o osudu naší planety. Kdy jste se naposledy nahlas zasmáli? Kdy jste naposledy hluboce plakali? I slzy jsou samočisticím prostředkem. V Číně se na pohřby najímají profesionální plačky a všichni zúčastnění klíčí svůj smutek s dokonalým prožitkem. Potom, když je srdce vyplakáno, nastupuje hluboký klid a mír. Plačte hodně. Vychutnejte možnost být člověkem.

Buddha na žerdi

V křesťanském světě jsou ti, kteří o sobě prohlašují, že jsou Ježíšové nebo Boží, zavíráni za silné zdi ústavů. Bylo by lépe, kdyby tvrdili, že jsou Buddhové. Buddha totiž není nikdo odlišný než my, žádná "nejvyšší bytost". V překladu slovo Buddha znamená "ten kdo je osvícený", a být buddhou je v silách a možnostech každého z nás.

Buddha navíc vůbec není představován jako jsou představováni křesťanství svatí. Zenoví adepti jsou v jistém stadiu své duchovní cesty povzbuzováni, aby "zabili" Buddhu. Tedy ne ve smyslu vraždy někoho nebo něčeho. Potkáme Buddhu, zabijeme Buddhu a tak si čistíme další část cesty svého pochopení vlastního buddhovství. /Jen si ale neplette Buddhu s Ježíšem/!

Stará legenda o zrození Buddha vypráví:

Přímo z oblak vytryskly dva prameny vody, aby občerstvily matku a dítě. To vstalo, udělalo sedm kroků na východ, ukázalo jednou paží nahoru, druhou dolů, a tváří k východu, zakřičelo vznešeným hlasem: Já jsem pánem všech světů, světe nahoře a světe dole!

/J. Campbell - The Mythic Image/

Zkuste si jednoduché cvičení, které vám pomůže probudit v sobě Buddhu. Postavte se rovně, ale ne křečovitě, s chodidly lehce od sebe, a rozřánuté ruce vztyčte vzhůru k nebi. Pozvedněte it vář, dýchejte zhluboka, ale bez úsilí. Představte si, že dva nebeské prameny osvěžují vaši tvář. Rukama tříštíte proudy vody. Otevřete ústa a nechte se schladit i zevnitř. Naplňte se radostí a mocí takového daru. Takto osvěženi, udělejte sedm kroků na východ, ukažte pravou rukou nahoru, levou dolů, a oznamte hlasitě: Světe nahoře, světe dole, pánem všech světů jsem já!

Dokážete se nesmát nad takovou arogantní drzostí? Doufám, že ne. Protože ten následný smích je to, co ve vás opravdu probouzí Buddhu. Probudte se.

Jak správně zacházet s tyčinkama

Jak čínská je tato bajka: stará pověst vypráví, že nebe a peklo jsou stejné veliké místnosti plné stolů, které se prohýbají pod mísami a džbány plnými nejrozmanitějších jídel a pití. Jenže jsou k tomu jen dvoumetrové jídelní hůlky. V pekle se každý marně snaží nakrmit sám sebe. V nebi se všichni prostě krmí navzájem přes stůl.

Hrajte na svém piánu

Znám jednu paní, která má doma nádherné piáno, ale nikdy na něm nehraje. Říká, že od té doby, kdy slyšela hrát Rubinsteina.

Pophytují, že by bylo záměrem virtuosů umlčet své posluchače. Myslí, že daleko pravděpodobnější je předpokládat, že spíše inspiroují své publikum k větší radosti z vlastního hraní. Jenže příliš mnoho lidí dovoluje svým sebehodnotícím iluzím paralyzovat své aktivity.

Mnozí lidé, kteří přicházejí na mé lekce tai či, se předem omlouvají za svou nešikovnost. Já jim ale blahopřeji. Přinejmenším jsou si vědomi svých chyb. Zajímá je, co by mohli dělat se svým tělem. Příliš mnoho lidí totiž zachází s tělem jako by ho měli pronajmuté. Uvědomění si vlastní nešikovnosti je už samo o sobě cesta, i když dlouhá, k umění nikdy nebýt nešikovný. Mimochodem, co to je nešikovnost?

Většinou začínám tím, že se je snažím přivést k pochopení, že ta jejich nešikovnost je jen slovo pro jejich vlastní dojem o tom, co si ostatní lidé o nich myslí. Když se obáváme, že si o nás lidé budou myslet, že jsme nešikovní, oba va nám sváže svaly a pohyby a hle - budeme opravdu nešikovnými. Jak tento kruh prolomit?

Ríkám těm lidem, že je nutno začít od toho nejjednoduššího. Je třeba si najít vlastní způsob jak nezabřednout do hodnocení a předpokladů a usudku. Má je k tomu, aby se přestali starat, jak je druhí hodnotí - jakým způsobem chodí do schodů nebo jak sedí na zidli. Naznačím jim, že prostou pozorností na jednoduché pohyby lze postupně objevit nová území. Ríkám jim, aby si představovali, že ostatní lidé jsou jen stromy nebo skály. Nestaráme se přece o to, co si strom myslí o našem tanci nebo jak hodnotí škeble uvolněnost našich pohybů. Příroda nám ani netleská ani nás nevypískává. Nechme tedy ostatní lidi stát se přírodou. Tato svoboda nám pak otevře těla k objevům spontánních pohybů, plných gracióznosti a improvizované krásy. To samozřejmě není všeobecně platná rada - mnozí dávají přednost detailnímu napodobování pohybů, jakoby sledovali trasu na mapě. I když jejich pohyby nejsou zbaveny jisté mechaničnosti a pozy / a míjejí tak hlavní smysl tai či/, forma cvičení je přece jen jistou ochranou před pokusy cítit se souzen a kritizován.

Jeden žák stále odmítal pohnout se, když nevěděl co dál. Prostě zamrzl. Často, když byl vybidnut, aby vyjádřil pohybem, co cítí, nebyl schopen sebemenšího pohybu. Den po dni stál a pozoroval ostatní, jak se stále víc projevují, jak postupují na svých výpravách za poznání přirozenosti pohybu svých těl. Bylo zřejmé, že uvnitř hrozně trpí. Jednoho dne, na břehu moře, jeho tělo konečně odhodilo okovy svazující mysl a on, napodobující vlny moře a let racků, se ohyboval s takovou elegancí, že jeho přítel nadšeně křičel: To byl nádherné! Ty musíš cvičit tai-či už hrozně dlouho, že? Jupíí, křičel nadšený student, pyšný na svou spontánní odpověď: Celý život!

Vejsce v mé tváři

Komické postavy v čínském divadle mají vždy na tváři okolo nosu bílý trojúhelník. Jeho původ sahá až ke starobylé legendě o někom, kdo se koukal do nebe tak dlouho, až se mu nějaký pták vždělal do tváře. Smysl toho znamení je naučit se ho nosit a smát se mu.

Všichni trpíme, když naše ego dostane přímou ránu. Jednou jsem zrovna skončil zdánlivě velmi úspěšný kurz. Mé ego se vzášlo děsně vysoko. Náhodou se tam objevil jiný dost slavný člověk a vmanévroval mne do hry, kterou nazval "nesoutěživé vzájemné pochopení". Oba dva /vzájemně si moc dobře vědomi svého postavení v očích přihlížejících/ jsme si začali navzájem házet syrové vejce a stále jsme prodlužovali vzdálenost mezi námi. Bylo jasné, že dříve či později se vejce musí roz-

prsknout, a každý z nás mohl jen doufat, že to nebude na jeho tváři. Samozřejmě, byla tu možnost vejce jakoby nechytit a nechat ho rozbit na zemi, ale obecnostvo nás provokovalo a my pokračovali stále dál. A pak buch! - vejce zbarvilo tvář a nůžhelenou blázu slavného cvičitele tai-či. A natváři protivníka se ukázal skrytý, ale jasný úšklebek!

Ten incident mne pronásledoval celá leta. Byl to přímý zásah do středu mého ega. Teď až dokážu vychutnat celou situaci a pochopit smysl poselství žlutku na mé tváři. Jo, kdybych nechal vejce rozprsknout na zemi, zachránil bych blázu a tvář, ale jaký by to byl příběh! Teď nosím svůj bílý trojúhelník na tváři s pýchou. Možná i vy nosíte na nose symbolický trus nějakého ptáka. Radujte se z toho. Převraťte hanu na čest.

JAZZEN

Jednou jsem vzal japonského buddhistického mnicha na jazz do nějakého klubu. Jeho komentář zněl: "Je to velmi zenové."

Zen v zakouřeném jazzovém klubu? zeptáte se určitě. Ale co by mělo být víc zen než Armstrongova definice jazzu: "Když se na jazz musíte pít, nikdy ho nepochopíte".

Při lekcích tai-či často posloucháme jazz a tancíme v jeho rytmech. Zjistil jsem, že je to nádherný způsob jak zničit ztuhlost některých studentů. Jazz rozhýbá jejich těla i hlavy. Často k jejich údivu. Je jasné, že jazz nelze vysvětlit. Lze ho jen "žít". Teď, v tomto okamžiku. A ta okamžikovost je také esencí zenu. Zkušenost teď-zde, bez zpoždění myšlenky a definice. Tancujete-li na jazz, jste v tom, právě teď, bez uvažování. Iao jazzu i zenu je "být v tom" - ne na to myslet.

Jeden z největších jazzzenových mistrů byl v tomto ohledu D.T. Suzuki, který zen představil západu. Už byl velmi starý a kolovaly o něm zvěsti, že na konferencích dokáže jen spát, když se na jedné stala tato příhoda: právě z náhle otevřeného okna sebral se stolu, za kterým děda Suzuki seděl, hrst papírů. Zdánlivě klimbající děda s neočkávanou hbitostí ještě v letu papíry chytil, položil zpátky na stůl a znovu přimhouřil oči a soustředil se na poslech. Později se pak takovému "poklimbávání" na konferencích začalo říkat "dělat Suzukiho".

Prázdný šálek

Klasický příběh vyprávěl slavný profesorovi který navštívil zenovho mistra aby se zeptal na zen. mistr pak nalíval čaj a líl a přelíval. Profesorovi vysvětlil, že "jeho mysl je také takto přeplněna představami a idejemi", a "dokud šálek myslí nevyprázdní, nemůže tam vložit nic jiného".

Na kurzy tai-či často přicházejí ti, kteří chtějí víc ukázat než si odnést. A přicházejí stále znovu, i když je jejich šálek tak přeplněný že se jim tam nevejde ani špetka soli.

Prsknutí Tao

Jeden z mnoha překladů výrazu tai-či je "večná realita". Když jsem jednou kokončil seminář taoismu, jeden mladý muž skládající magnetofon přišel blíž a zeptal se mne: v katalogu k této přednášce jste napsal že vysvětlíte Věčnou realitu. Opravdu jste o ní mluvil nebo jsem to jenom přešlechl?

KORNOUT A KÁMEN

(sen z 24.6.1983)

RÁBA

Někde na neobydlené části planety, skoro poušť, na úpatí pískovcových skal vykopávky, skupina kosmických archeologů se piplá se štětečkama, mají dokonce zvukové záznamy řeči původních obyvatel a několik podob psaného textu, ale smysl jim to nedává, z počáteček lezou nesmysly. Na planetě se ještě vyskytují podivní pastevci, kteří se občas se svými stády podivných koňovelbloudů přeženou na obzoru. Vypadá to že výzkum je u konce, bohužel, bez konkrétních výsledků.

Jednou ráno se ale ukáže, že pastevci jsou vlastně bojovníci a pronásledují malé tvory, kteří, jak se ukáže když archeologové spíše náhodou než hrůdně jednoho zachrání, jsou inteligentní. Tvor pořád blábolí něco o kamenu, a dokonce, když náhodou spatří kousek papyru se starobylym textem kterému nikdo nerozumí, křičí kámen kámen a ukazuje na něco co vypadá jako zmrzlina - kornout a nahoře něco červeného.

Za dva dny přijede v noci "delegace" tvorů a přinášejí s sebou onen kornout, ale to "červené" nahoře chybí. Z jejich blábolu se nedá vyrozumět, k čemu ten kámen a kornout slouží.

Archeologové sedí poslední den u ohně a nostalgicky přebírají všechny nálezy. Najednou se ve tmě rozdují zem kopyty zvířat a tábor je přepařen. Všichni se snaží doběhnout do rakety aniž by museli použít laserových zbraní a ve zmatku archeoložku, která nese kornout, doběhne jeden pastevec, vloží do kornoutu kámen červené barvy a říká "tak to má být". V tom padá, zasažen šípem.

Očlet je odložen, protože výprava se snaží zachránit a naložit i poškozené části nálezů, které dřív nedávaly smysl. Několik malých tvorů pořád postává okolo. Archeologové popoží kornout a kámen vedle sebe tak, aby to museli vidět i tvorové. Ti začnou pištět a skákat, není jasné co chtějí, bojí se přiblížit, jeden archeolog náhle kámen "zasadí" do kornoutu, padne tam jako vysoustruhovaný a kámen se rozří, všichni v údivu povstávají a jakoby na tento povel začíná nový útok pastevců. Ted stací jeden výstražný výstřel laserovou pistolí a je klid. Všichni sedí, prohlíží kámen a nakres kornoutu s kamenem na prastarém papyru, mapě. Náhle je to jasná: prastará civilizace byli zdejší "egyptané", nerozluštěné texty něco jako hieroglyfy, a kámen a kornout nějaké elektronické zařízení daleko početnějšího data, které v podání místních domorodců dostalo mytický charakter a používalo se jen při magických obřadech domorodců...

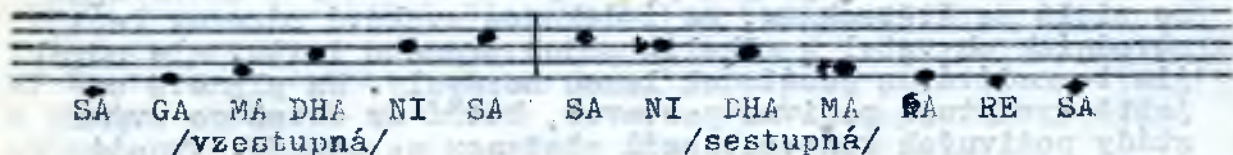
JE TO TEN? MŮJKA TENHOTO ZVŮJA.

ANES, DŮM, ŽÁRO, A TAKY ČHATA!

RAĀGA

je základem indické hudby. Je to řada tónů, stupnice, hraná v určité struktuře. Musí obsahovat minimálně 5 tónů, vzestupnou a sestupnou řadu, atd.

Ráge Priti Hindoli /večerní, evokující vyrovnanost, klid, ráge jerního zrodu života a tance/:

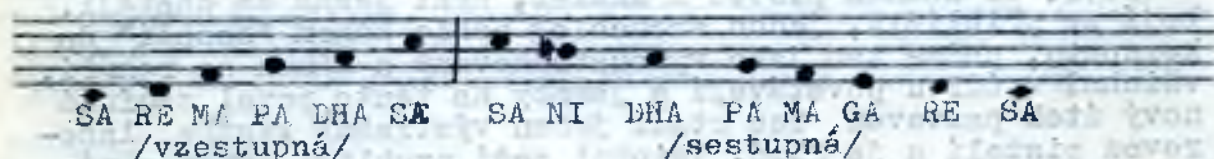
ALAP je začátek každého sítárového představení. Hráč hraje sám, bez doprovodu tabel, a vlastně představuje každou notu rágy, ukazuje způsob, jak tóny bude využívat k vytvoření té pravé rágové nálady. Předvede vzestupnou a sestupnou řadu, vzor sledu tónů. Každá škola uvádí nepatrně odlišná pravidla pro alap, ale podstata zůstává stejná. Začátek je velmi pomalý, většinou s použitím nejnižších tónů, a směřuje k "džála elapu", kdy hráč dává pokyn tablistovi a bez přerušení přecházejí k rytmickému

DŽORu. O "tálech", rytmických vzorech, jsme už kdysi psali a hovořili, tak tedy jen základ. Nejběžnější /a nutný pro každého začátečníka/ je tál 16tidobý, TĀNTĀL /4+4+4+4/

DŽĀLA je vrcholná část rágy, obvykle hraná co nejrychleji. Sítárista i tablista předvádějí maximum svého umu. Každá část rágy může trvat libovolně dlouho, to co slyšíme z desek je obvykle silně zkráceno pro potřebu "vejít se". V Indii jsou běžné tři, čtyřhodinové koncerty jedné rágy.

Pro tvoření rágy existuje množství různých pravidel, každá rága se jmenuje jinak podle způsobu tvoření vzestupné a sestupné řady, podle toho obsahuje-li stejně nebo méně tónů v sestupné, je-li několik tónů v sestupné řadě sníženo atd.

Rága Džhindžoti /noční, klidná, atmosféra lásky/:

"SA", tzn. naše "cé", je základem každé rágy, něco jako houslový klíč v západní hudbě, a nesmí se měnit, protože se k ní vztahují a od ní odvozují další intervaly. Kromě toho je důležité i pro rytmické tály, v tablové řeči Dha, kdy se sítárista i tablista vždy musí setkat /na první době/.

Figl indické hudby spočívá v tom, že většina rág, lépe řečeno melodií, které si i my snadno dokážeme zapamatovat, nezačíná na první dobu, ale třeba na 12., takže počítat tál, první dobu, Indové začínají až někde ve třetině melodie.

V průběhu rágy hrají hráči několikrát fixní kompozici různé délky, která se jmenuje GAT. Zjednodušeně napsáno, Gat se z rytmického hlediska třikrát opakuje. /Podle toho ho poznávám/.

I když, jak západníci výsměšně zdůrazňují, "neharmonická", indická hudba, a zvláště rága, je vrchol hudby vůbec. Zkuste i vy rozeznat jednotlivé rágové části, zkuste vychutnat, jak sítárista tvoří a pracuje, zdánlivě omezen stupnicí, ale jinak svobodný a volný jako pták.

PRKNA LUCERNY LŽOU!

aneb byl jsem na VOKALÍZE 1983:

Motto: Blahoslavení chudí rockem,
neboť jejich je království české!

Přirodně, jsa nasrán a rozhořčen pražskou úrovní hráčů, ubohou organizátorů a prachšpatně podlézavou publika, jsem chtěl sepsat superkritiku malých českých diváků v několika bodech:

- 1./ popisy s kritickými postřehy /kdo hrál, jak špatně, proč asi, co si od toho sliboval atd./
- 2./ dojem ze zákulisí /fultajblové šatny, společnost, vztahy, snobobé, skupinky a čumilky, kdo zdravil koho a kdo ne, hvězdy minulé i budoucí, o tom jak Melodie již delší čas schálně nedostává volňásky od Pragokonzertu a musí si je kupovat a nechat proplácet atd./
- 3./ odhad procenta lidí, kteří netuší, že všechno je jinak /96%; asi za to moc nemůžou, ale to neomlouvá jejich ochotu na povel skočit na špek pod heslem bližší uboná Vokalíza než rock v nedohlednu/
- 4./ pesimistický závěr se stále stejným hodnocením - máme co zasloužíme, a s upozorněním, že to lepší nikdy nebude /ta hrůza pozorovat zmanipulovaných dvěstě laureátů jak podle pokynů zmanipulovaného kolerenciéra na povel jásají a zvedají ruce - jako by vůbec bylo nad čím jásat - a odměnou jim je aplaus zmanipulovaného obecenstva, které ochotně a s nadšením vchutnalo cikorku a sacharín místo kávy s cukrem a ještě se ponížene uklánělo, místo aby nepřetržitým pískotem nepustilo ty šašky ke slovu a žádalo kvalitní bigbýt/
- 5./ návrh na založení SRKP - sdružení rock-kibiců profesionálů, se stanovama a programem /odborné kibicování náš cíl a naše strategie v boji za rock a přátelství mezi loutkami/.

Jenže. Ozvěny Vokalízy, jakoby se hrálo a nechumelilo, cospěly rozhlasovými vlnami a články v tisku do historie, čas dojmů odvál a tvrdá nerocková realita zvoněla. Máme co zasloužíme. Ten pán v šedém obleku, co se schovává v nějakém tom sekretariátě, kterej to řídí, si může spokojeně odřádknout další generaci rockových nedonošenců, kteří se už nikdy na nic nezmůžou. Ždanov se s okojeně převrací v hrobě.

Jo, jo, prkna Lucerny lžou. Nejenže neznamenaají svět, ale jsou pastičkou, ubohou, ale dokonalou, na kterou se chytají desítky naivů, kteří prodají celý život za minutku v centru potlesku vprodané Lucerny, toho "paláce", kterej už je odsouzen na doživotní živoření, aokud nespadne, protože oprava by už stála víc jak postavení celé nové haly. Starej lotěmkin a vojensky nazele- no natřená generálská tráva se můžou jít klouzat. Kam se hrabou na to divadýlko, který my, diváci, hrajeme ochotně s sebou. Divadlo na bigbýt. Kterej už dávno v česku neexistuje. Kterej nic neznamenaá a nikdy nic neznamenaal. Už máme xichty a oči tak zama- lované, že jen pár smutných quichotů kouká, co všechno je možný udělat s poslušným davem. Ukažte mi kohokoliv, a já vám dokážu, na kterou pastičku se dal nachytat. Nerad, samo. Ale je to tak.

Příběh, který jest předložen, vlastně aniž příběhemnění. Je o popis sedmi normálních dnů (tedy jednoho týdne) ze života amatérského hudebníka. Předem upozorňuji, že je sepsán dle nejšiknější skutečnosti, jen jména jsou změněna, čas s místo neurčeny. Pokud v tomto spisku snad někdo rozpozná svou malickost, ať se nehněvá. Že nejsou patřičně vyzdvihnuty jeho přednosti - o těch není třeba mluvit neb každý ty své obě známe a vážíme si jich. Těch pár řádků je sepsáno proto, protože hlavní hrdina, hloupý český Honza, hudebník amatér, padl vyčerpáním, a bylo by dobré (i když možná zbytečné), vysvětlit proč. Hlavně těmto: blízkým, příbuzným, účastníkům řídkých koncertů (ve zmíněném týdně jsou zcela náhodou hned dva) spoluhráčům s kapel, těm, kteří šlapou na bigbeat botou okovanou a vůbec všem, kteří tohle nezažili, protože nemají bytostnou touhu něco dokázat, rvát se a nevzdávat. Hloupý Honza poznal dokonale to, co si mnozí neuvědomují: amatérský bigbeat není zábava (i když je to neopakovatelná poezie), ale hlavně tvrdá fyzická práce, neustálé honičky, pájčování, běhání, nošení, zařizování, shánění, vyrábění, prošení, líkování, přemlouvání, spravování, rozhořčení ze zakázaných koncertů, z nezájmu pořadatelů a organizátorů a všech institucí (žádnou nevyjímaje), kupování, prodávání, vyplňování formulářů, komponování, psaní textů, zkoušení, izolace, řízení nejrůznějších vypůjčených automobilů, nucené opouštění zkušeben, rezignace, útěky, návraty, bahání reprobeden neskutečných vah tramvajemi, hledání zkušeben, svícení v nevytopených sklepech, odmítání profesionálních nabídek, začínání znovu, žádné perspektivy...ale touha dokázat a udělat něco a zůstat přitom sám sebou.

POSLYŠTE A POČTĚTE TEDY CO VŠECHNO

NEKONEČNĚ HLOUPÝ HONZA

VYKONAL BĚHEM SEDMI DNŮ :

V noci na pondělí se synek hloupého Honzy, potenciálně hňoupý Jeník, stížený kašlem, probírá ze spánku a upozorňuje na svou přítomnost. Lec tatínek, zmožen předchozími událostmi (zkouška rockového souboru Hukot, dvoudenní marná oprava ucpaného WC apod.), tvrdě zařezává. Sladká ženuška ho tedy něžně uchopí za ruku a do uška poznamenává, že Jeník pokašlává a výská a ať na něho Honza houkne a caj že mu nedá že ho nebude rozmazlovat. Hloupý Honza se tedy rozcílí a rozmazluje synka sám. Noc je aspon veselejší. Ráno truby pod ocima. Ženuška s rozbřeskem odchází studovat a hloupý Honza musí z pelechu, vychovávat Jeníka. Ten je na rozdíl od svého tatínka vcelku normální človíček a tedy co může vesele pouští do mlínek, poleje se mlékem, rozháže bábovku po stole i po zemi. Hloupý Honza se vycpává do umyvadla a jme se telefonovat na OPBH, instalatéri, zapřísahám vás, přijďte prošťouchnout WC, stolice se nedá držet věčně. A instalatéri jsou zlatí, slíbí, že do oběda přijdou. V tom Honza v předsíni potkává svého přítele a spoluhráče Vegetu s ženou Karlou, kteří pobýli přes noc, protože nejsou zdějní, ale pocházejí z laciného kraje. Prohodí pár vřelých slov a Honza namaže mastní synka, přebalí ho, oblékne a vypustí k volnému pohybu. Pro Jeníka jsou samozřejmě nejlákavější gramofonové desky, lpinavé boty, reprodukční přístroje Tesla atd. Mezitím ocas upadne a dožaduje se útěchy. Vegeta s Karlou odcházejí na procházku, hloupý Honza však už mezitím myje nádobí nahromaděné od nedělního oběda a spívá si přitom optimistické písně z repertoáru souboru Hukot.

Sotva je s prací hotov, usedá za nezbytné přítomnosti Jeníka k telefonu a shání auto na odpolední odvoz dřevotřísky, určené k výrobě nábytku (rodina hloupého Honzy je žlušná a nemá tedy nábytek, natož auto, chatu, hifi, zahraniční hudební nástroje atd) samou hlavou rodiny. Za tahání s Jeníkem o sluchátko sežene lacinou šovpravní výpomoc a s radostí běží ustlat postele (molitan na zemi) a vygruntovat pokojík pro služku (služka bohužel už 39 let nepřišla a asi už nepříjde), kde často přebývá. Vyruší ho telefon (o vyrušení Jeníkem už ani nemluvě). Volá jistá paní Žoviálská z organizace zřizující soubor Cimprcamp, jehož je také hloupý Honza členem, a dává Honzovi úkol dojet do oběda do jakéhosi kulturního domu pro lístky a povolovačku na dnešní koncert - první po sedmi měsících zakázaných koncertů, koncertů odvolaných z nejnepochopitelnějších důvodů atd. Protože Jeník je nemocný, shání Honza leadera souboru Cimprcamp Sri Egona Mahaju. Mahaja je velmi schopný a samozřejmě to zařídí. Hloupý Honza si oddechne a Jeník shodí telefon za zem. Sotva ho tatík zvedne, drnčí opět. Volající se ptá, zda si může půjčit hudební hracku Casio. Samozřejmě. Jeník přeruší hovor a vyžaduje svacinu. Honza strouhá jablíčka, vaří polévku na oběd. Synka nakrmí, sám zakousne něco k snídani a vyřídí další telefonát, tentokrát mylný, něco chce vojenskou správu. Vzápětí se Jeník octne na nocníku, třikrát s něho sleze a pak se, zčásti mimo, vycůrá. Poté je převlečen a uložen k polednímu spánku. Hloupý Honza neulehá, naopak, jde přeladit ku své potřebě vypůjčenou citeru. Nejdřív musí identifikovat výšku každé struny, aby ji mohl druhý den naladit zpět, a potom perně ladí (ladili jste někde citeru?) dvakrát dokola, protože struny povolují. Pociťuje přitom narůstající tlak ve střevech (už tři dny) a mocně se těší na instalatéry. Je naladěno, přichází ženěška, pochválí Honzu za úklid, nabízí termosku s rajskou omáčkou z menzy. Hloupý Honza si jde zakouřit. Poté si oblékne montérky a vyckává sjednané auto na dřevotřísku. To přijede vzápětí. Nasedat, rychle, není čas. Errr! Dřevo je šťastně přivezeno a rodinná pokladna o 340,- lehčí, Honza vytahá vše s nepatrnou pomocí ženušky nahoru (je toho 25 m³ ac toho mělo být 30, ale truhláři také potřebují žít) a zplaven padne k zemi. Ženuška vyžaduje důvěrnosti, ale Honza musí znovu do kola, pro aparaturu na ozvučení koncertu k cihodnému příteli undergroundu Dobroslavu Šikulovi. Autem Vegety a KARLY, které nemá zrcátka, ostříkovač, potkávací světla apod. zato má vše, co jde, dokonale špinavé. Honza se rychle vykoupe, oholí, sbalí vše co bude večer potřebovat a vybíhá s ženuščiným polibkem na tváři z rodinného hnízdečka. Před čtvrtou dorazí na místo srazu s leaderem Egonem a společně jedou k Šikulovi pro aparaturu (dvě reproskříně, zesilovač, šnury, kabely, mikrofony). Honza přilíbí Šikulovi pomoc na víkendové omítání rodinné vily. Pás se do škodovky nacpe ještě nevyzpytatelný žaly a hoši jedou k Egonovi pro hudební nástroje přes celé město. Bez zpětného zrcátka je to zvláštní lahůdka. Auto pak naplní až po střechu a vyrazí na místo konání koncertu. Vybalit, nangsít, naladit, rozmístit. Zvukař, dobrý přítel skupiny, je člověk zručný, takže je vše včas připraveno. Klavír nelze použít, protože je podladěn, a tak Cimprcamp narychle předčlává a cváčí program. Koušek klidu z cigára pro Honzu. Pak se sím naplní k prasknutí, koncert se povede. Cimprcamp třikrát přidávají a závěrem tleskají a zpívají i diváci. Na všechny svízele lze tedy zapomenout. Sál se posléze vyprázdní, neřestný houslista skupiny (t.č. tóššř exatý) a zachránce nár.hospodářství Pivoš Casanova pozve soubor do svého hnízdečka ("pokecáme, popijeme, pojíme") a zmizí ze sálu mezi posledními vyhánějícími posluchači s houslemi v podpaží. Hloupý Honza s Vegetou odvážejí nástroje zpět k Egonovi, aparaturu k Honzovi s tím, že ji tento dalším vypůjčeným autem odveze zítra zpět k Šikulovi. Pak se hoši vrací k Pivošovi, kde se moc nemluví,

vůbec nejí a pije pivo. Navíc jsou tam podivní lidé, takže oba dva se svými ženami drahého Pivoše záhy opustí a jednou domů. U svého domu předá Honza volant Vegetovi a třikrát mu vysvětlí kudy má jet, aby dorazil kam potřebuje. Pojí pak něco špaget a zřítí se do postele.

Přesladký spánek narušá jen kašlající Jeník, ale to Honza přeslechne a tak je ráno v sedm skvěle odpoat. A připraven vykročit pravou nohou do krásného dne. Po nezbytných ranních procedurách vyrazí vypůjčit si auto. Cestou potká Vegetu a tak čekají na dokonale spěšnou tramvaj společně. Když dorazí na schůzku s majitelem vozu, dobrým mužem Váhavým, dostane Honza důkladný návod k použití. Auto je spíše troska než dopravní prostředek. Cestou se stává vykonat v bytě u rodičů potřebu (instalatéři včera nepřišli), vypůjčit vrtačku a žebřík k výrobě nýbytku, nakoupí potraviny pro rodinu atd. Než však dorazí do hnízdecka, přetrhne se lanko od plynu, takže následuje obvyklá oprava půjčeného automobilu v polních podmínkách. Vegeta se však naštěstí ukáže schopným řemeslníkem a než bys řekl švec, auto se sune po silnici. Sotva se Honza octne v lůně rodinném a rozloučí se s právě odcházejícími instalatéry (kteří tvrdí že WC je v pořádku a odcházejí se stokorunou diškrece, ženuška je vskutku štědrá), vrhne se s Vegetou do přelaďování citery do původního stavu. Mezitím se hrnou další povinnosti: jít do menzy, pro šrouby do Železářství, pro citrony Meníkovi... Honza proto nesměle žádá Vegetu, jestli by se cestou k Egonovi nemohl s citerou stavít u neomylného Julia Vševeda, jemuž (citera) patří. Vegeta však se slovy "už jsem ztratil celé dopoledne" vysvětlí, že prostě ne, nemohl. Nakonec, není to jeho starost. Jest to překvapující, protože hloupý Honza nepamatuje, kdy mu Vegeta odmítl pomoci. Takže se opět potvrdila zkušenost (nejen) hloupého Honzy: půjčíš-li něco prokapeš, je to tvoje věc, ne kapely, takže když něco neklape, nadrobíš si to sám. Nuže. Nekonečně hloupý Honza snáší vlastníma rukama aparaturu do vozu a s citerou v podpaží odchází k Vševedovi. Vegeta odchází neztratit už ani chvíli z dopoledne. U Vševeda Honza vydechne a po půlhodině vyrazí k domovu. Cestou chce nakoupit, ale je buďto zavřeno nebo nemají, takže se vrací s prázdnou. Sotva se vymaňuje z ženuščina náruči, počíná s přípravami na výrobu nýbytku. Tedy, přemísťuje vše do pokoje pro služku. Mezitím se od Egona dozvídá, že středecní koncert Cimpr campr je zrušen. Pak velmi skromně poobědvá menzovní menu, které přinesla zlatá ženuška, a hle, zvoní zvonek. Přichází přítel Váhavý, majitel oné rachotiny značky Škoda. Chlapci vypijí šálek kávy, vykouří dvě cigarety a hloupý Honza si vezme svatčinu a vyrazí k akci vrácení aparatury. Váhavým opravené lanko od plynu drží a tak hoši šťastně doručí vše až do mansardy Dobroslava šikuly. Poté odveze Honza Váhavého na periferii, aby tento mohl pokračovat k domovu (nemá řidičák), protože v centru se bojí. Odtud je to jen dvěma autobusy pár skoků do práce. Cestou Honza ještě vléčárně nakoupí léky pro celou rodinu a zastaví se u kolegy vrátného, aby si s ním vyměnil službu a mohl se účastnit sobotního vystoupení souboru Cimpr campr (Honza je šťastným jedenkrát vyznamenaným nočním vrátným jedné historické pamětihodnosti). Úderem 5té dorazí Honza do práce, po obchůzce klesne do židle a několik chvil neprojevuje známky života. Pak natáhne ruku pro pytlík s večeří (menza) - hle, vykouknou dvě housky a kolečko salámu. Přejídat se stejně není zdravé. Bez odkladu vše sní a takto posílněn vyřizuje soukromé telefonáty, na které mu přes den nezbyl čas. Pak se jme sepsovat na objednávku Vševeda paměti. Znechucen tím, že si zdaleka na vše nemůžu vzpomenout, zapne televizor a usne. Později přichází Honzův kolega, notorický morous vysokého věku, a vybudí volume tlevizoru na doraz. Vychutná svůj oblíbený pořad 24 hd ve světě.

Hloupý Honza jde kouřit na záchod. Následuje obchůzka. P^o návratu z hlídačských povinností si jde Honza ustlat, deka na zemi, na ní spacák, v něm Honza. Zacpe si uci. Leč kolega vrátný léty pozbyl sluchu a televizor je tak zábavný...Honza ne a ne usnout. Podarí se to až krátce před půlnocí. V tom však přichází na návštěvu přítel kolega vrátný, ne pracovně, ale jen tak. Honza se vysouká ze spacáku a jde v trenýrkách debatovat do průjezdu. Vyslechne několik úvah o operačních raketových základnách na území jistých dvou států a omluví se, že ještě nedodal kazetu s demo LP své skupiny Inkot. Pak se rozkoucí a vrátí do spacáku. Boj s televizorem posléze vítězně končí (program skončil), a Honza milosrdně usíná.

Ráno o půl páté přichází topič, ve třičtvrtě hodrá uklízečka zvaná "teta", která od té chvíle neustále rachotí kýblem anebo svazkem klíčů, kleje, zpívá si, courá vrátnici. Další uklízečka chodí ve čtvrt na šest a málem šlápne Honzovi na hlavu. Senilní kolega zatím pilně šuká, cinká ešusem, srká kafe, funí, dupe po vrátnici. Hloupý Honza vyleze ze spacáku, oblékne se, umeje a opustí zaměstnání. Než dorazí domů, nakoupí něco mléka. Ve dveřích políbí odcházející ženušku a začne se starat o synka. Namaže, přebalí, nakrmí, přemlouvá na nocník. Vzápětí zjistí, že instalatéri lhali a záchod neopravili, protože v předsíni je opět potopa. Honza zhluboka zakleje, chopí se hadru a vytírá. Poté jde spolu s Jeníkem montovat nábytek. Sotva začnou, potopa se opakuje. Než smontují tři policky, vytírají potřeť. Mezitím nastrouhat jablčka, nakrmít, přemluvit na nocník, převlíknout a uložit. Návrat k polickám. Ženuška přijde dříve než obvykle a hned běží pro instalatéry. Vratí se bez nich, ale se slibem, že vše záhy napraví. Hloupý Honza vyráží do města pro šrouby, hmoždinky a podobné hlouposti. Když je mají, je zavřeno, když nemají, není zavřeno. Honza přiběhne domů a rozkoucí se s právě odcházejícími instalatéry (tentokrát bez díškrece). Pak počne definitivně montovat dřevotřísku, ale záhy zjistí, že to není tak snadné, jak si představoval. V této činnosti pokračuje až do večera (důkazem budiž mozol od šroubováku na dlani pravé ruky). Stihne mezitím odbavit dvě návštěvy. Po večeri shlédne přenos fotbalového matche a po kopě ulehne po boku své již oddechující milované choti. Syněk tentokrát sladce spí celou noc.

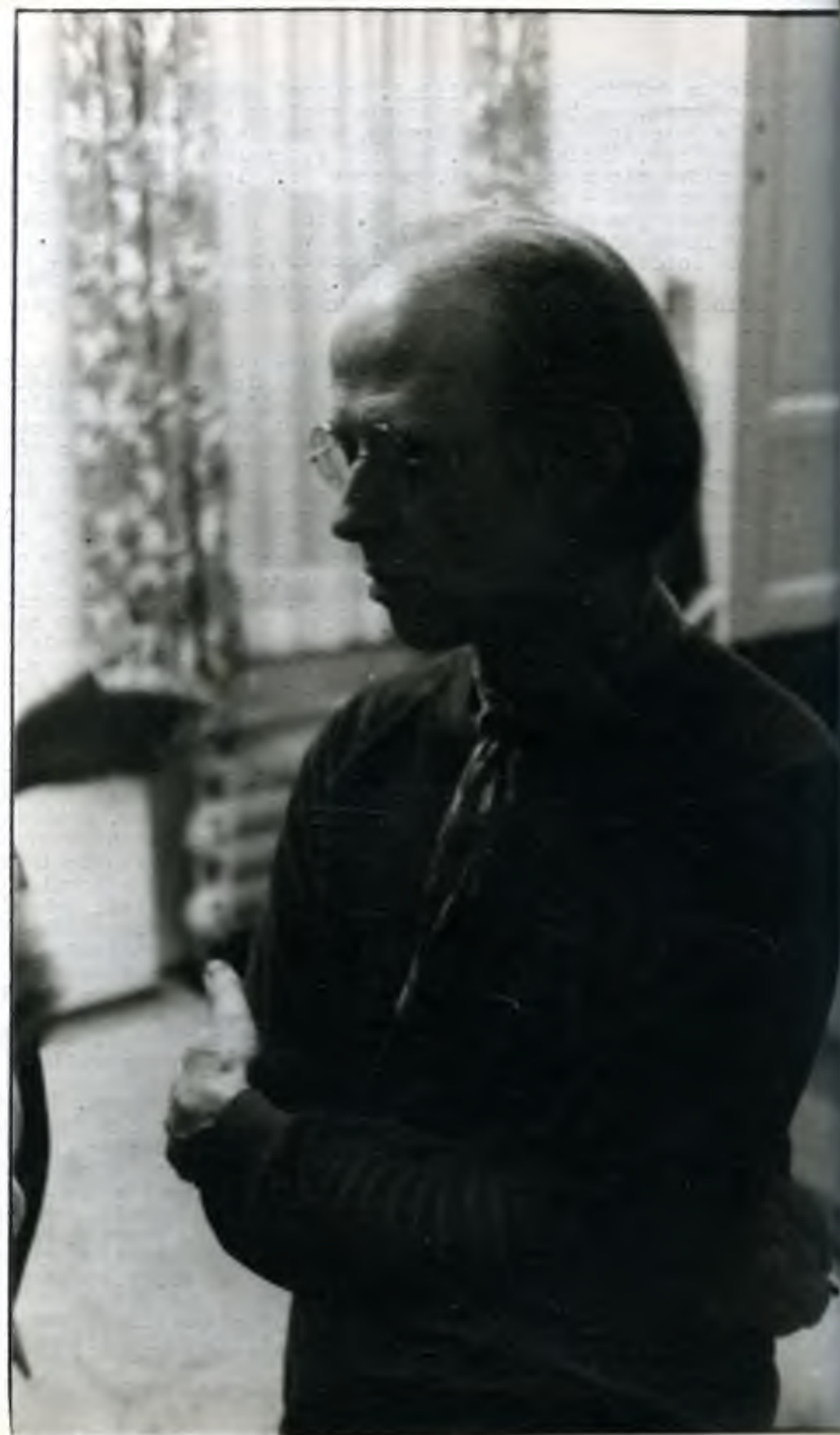
Obvyklé mateřské povinnosti nesené bedry otcovými pokračují. Pak s téměř sabotérskou přítomností Jeníka hloupý Honza pokračuje ve výrobě stěny. Pracuje ruční tupou pilkou tuzemské výroby. Přidává další a další policky. Když nakrmí... (atd) a uloží synka, přichází Vegeta s citerou o několika málo strunách aby jí dal Honza dohromady. Shvilí po něm ženuška a poté i poštacka s dopisem, ze kterého se Honza dovídá, že tak dlouze očekávaný hudební i elektronický nástroj zahraniční provenience je již na cestě (přijde až příští týden, a tak se, etenáři, nedoviš, jak Honza doloval Rolanda z celnice na hlavní nádraží, co všechno musel oběhat a kolikrát a jak po nerovném boji zvítězil nad byrokratem). Vegeta odchází a Honza buduje. Není, pravda, příliš šikovný, přece je víc muzikant než řemeslník, a tak mu práce při vši snaze nejde tak od ruky. Ale ženuška povzbuzuje tu slovem, tu dotekem, a tak je činnost radostná. I přes protiakce zmíněného Jeníka. Odpoledne přichází Honzy otec a při pohledu na zbudované již dílo prohlásí, že je to slušná králíkárna a dospodu aby si Honza dal hnůj. Uprímně řečeno, Honzu to již napadlo také. Navečer odchází oba, otec a syn, vyřídít jakési finanční záležitosti spojené s nedávným stěhováním. Vše je stvrzeno dávkou kořalky Made in Hungary a hloupý Honza pospíchá do hnízdečka. Než ulehne, v obdivu postojí nad svým dřevotřískovým dílem. Noc je klidná.

Dopoledne dalšího dne je klidné. Podobné předešlému. Tedy Jeník, nábytek, poštačka co přinesla výplatu a hned si ji zase odnesla jako inkaso. Došly šroubky, a tak jejich shánění, včetně hmoždinek, ůhelníků atd. Buldočí vytrvalost vítězí, přestože zdánlivě nic z toho není, nakonec je. Ale v pátek v poledne je něco co není - mléko. Truhlářina postupuje a blíží se k cíli. Pak se bude jen kytovat a natírat. Večer přichází matka Honzy a o výsledku mnohadenního snažení se vyjadřuje zadržetlivě. Udělí však na sobotní ráno několik povinností /nakoupit, sundat z poličky zimní obuv, vynést smetí apod./takže si nábytek frochu odpocine. Honza ještě vyslechne demo LP skupiny Hukot a jde spát.

Trochu si přivstane, přestože je sobota, do tašky nacpe montérky a vyrazí na slíbenou brigádu k Šikulovi. Cestou zaběhne k rodičům splnit co bylo uloženo. U Šikulů pak navozí pytle s březolitem z garáže k míchačce /zraní si napřed levou a potom pravou ruku/ a to pak celé dopoledne nepřetržitě sype do míchacího přístroje a zalévá to vodou. S omítkou ve vlasech a s šimpanzima pažema pak putuje domů. Po koupeli naladí citeru, na deset minut vyčerpáním usne a pak vyrazí s ženuškou na indické velvyslanectví, kde účinkuje s kapelou Cimpr campr. Na místě je donodnut a nacvičen program. Honza dostane vynadáno že nanaťhl všechny struny na citeru, když na to měl dva dny, shlédne v průběhu programu dudáka s houslistou, žongléra, tanečnicki, pak si zahraje se svým souborem, řekli že na to má deset minut a aby hráli, leader Egon to pochopil tak že má hrát rychle a tak je vystoupení hrozné. Pak indická večere s plzenským pivem. Fotě Honza s batůžkem batohem, dotákem a deskama, který mu byly vrácený, spěchá do zaměstnání. Obejde objekt, pošle kolegu domů, stráví 100 minut s kom/sařem Moulinem a usne.

Nedělní ráno je sladké! Přeruší ho jen topič, a tak hloupý Honza spí až do půl deváté!!! Po příchodu denní vrátné spěchá domů, kde společně s Vegetou smontují další poličky, poobědvají a vyrazí na zkoušku souboru Hukot do nejdlehlějších částí města. Ve zkušebně se seznámí s adeptkou na místo perkusionistky /roztomilé děvče ale o muzice toho moc neví/a pak vsichni členové souboru makají jako nádeníci. Jako každou neděli tahají bedny, zesilovače, všechno zapojují, ladí a hrají. Chvilí času ztratí s tou dívenkou, ale pať jí ponechají s rumbakulema a zvoncem jejímu osudu. Na konci zkoušky jsou vsichni unavení /z čeho? když si jen brnkají?/, následuje uklízení. Dvě hodiny cestování do zaměstnání Honzu vyprázdni, volá domů že žije a vaří si Sunarku / k snídani má připraveny piškoty/, moc si nepochutná, obchůzka, odestlání, spacák atd, jako obvykle.

Tož to byl jeden z padesáti dvou týdnů hloupého Honzy. Českého muzikanta bigbeata. Hloupého Honzy s k u t e ě n ý týden. Nic nebylo vymyšleno, nic nebylo přidáno. Spíš ubráno, protože s týdním zpožděním se nelehko vzpomíná. Některé události mají dlouhodobější charakter, některé se ihned z hlavy vytratí. Takže, až budete příště na koncertu amatérské kapely, bude-li hrát špatně, dejte jí šanci. Bude-li hrát tak, že se vyrovná profesionálům /myslím tím ne ideou, kterou je amatér vždy lepší, ale výkonem a zručností/, nezapomente na ni, protože ti muzikanti dokazali zázrak. /Dle skutečnosti sepsal přítel hloupého Honzy, hloupý Honza, jinak dešifrovatelný coby klávesista skupiny Hukot alias máma Bubo./

NACH DRESDEN

(a zpět
děsně rychle)

za 24 hodin s DURMANEM + POSEJPALEM + KODYMEM za DĚBEZEM !!

(Pozn. na úvod: Nejprve jsem si materiál hodlal nechat uležet, a reportáž sepsat přece jen poněkud profesionálněji, ale pak jsem se rozhodl, kdepak holenkové, nebudu vás šetřit, hrr! do toho, ať z vás lítají kousky, protože v tom je taky síla amatérského spisování, z první vody načisto vyblít. A je to.)

CESTA: Když volal Kodym jestli nechci jet, chtěl jsem. Formality byly vyřizeny za mohutné Kodymovy asistence organizátorské celkem hladce. V sobotu jsem nešel do práce a v neděli ráno, 27. listopadu, jsem v 5.30 uviděl ve stanici Muzeum podivnou postavku s holí a batůžkem. Kodym. Mával na mne ať vystoupím. A z dálky na mne vola - to musíš dát do časopisu, co se mi stalo. Vyšlo najevo, že mistr metody ("pracuji metodou s. Kodyma" se stalo dosti užívaným sloganem v hlídačských kruzích i jinde) měl jít spát k Posejpalům, protože by ho ráno "nikdo nevzbudil". I po nedělní večer dojel na kulačák a hle, zjistil že neví přesně v kterém čísle Posejpal bydlí a protože si s sebou samozřejmě nevezl svůj zápisník do kterého vždy vše zapisuje (a do kterého když zapíše Posejpal tak si vlastně naprogramuje mozek a není schopen zařítit se jinak) a že nemá telefonní číslo aby se dotelefonoval pomocí. Měl dvě koruny, a tak se rozhodl zavolat do NG Markovi. První mince smizela v nakonecnu telefonního automatu poté, co se dozvonil někam jina. Druhá ho sice spojila s vrátnicí Sternberského paláce, ale tam mu bylo sděleno, že Marek má volno. (Že Kodym nepřehodil výhybku, nesebral se a neodjel přespat k Markovi, ale jednal dál podle svéhlavicky). I vydal se Kodym po vchodech Thälmannovy ulice a tam kam se dostal vlezl vshedem, tam kam se nedostal přelézal dvorky. S kotlíkem či nástem v zinkoklihu, protože tři dny předtím při koncertu při předvádění karate sklouzl a narazil si nožku, třošku. Proto také ta hůl, která mu v průběhu cesty 2 567x spadla nebo obrozila spolucestující ta i v cizině. Po marném úsilí vypátrat útulné přístřeší kde byl zoufale očekáván se přerozhodl, že pojedě spát k rodičům domů, něco stanic tramvají dále od centra. Jenže rodiče nebyli doma. I vzpomněl si na své mládí, vymáčkli ventilační okénko a ve zvýšeném přízemí vlezl do bytu oknem, noha nenoha, nic jiného nezbyvalo. Nechal se vzbudit telefonicky i budíkově, a ve čtyři ráno mohl být viděn jak stejnou cestou jenže v opačném směru leze ven a belhá na nádraží.

Poté co vypověděl příhody barona Kodyma, odjeli jsme metrem na nádraží a čekali Durmana s Posejpaalem, neboť tíměli všechny jízdenky a adresy. Naštěstí pár minut před plánovaným odjezdem povinně místenkového expresu přišli a tak jsme usedli a jeli. Na poglechu dvoenkazet a konzumace tvarohového koláče (sežrali si hoši všechno, ač jsem je nabádal aby si něco nechali na zpáteční cestu a pak litovali, jeжда jeжда) jsme dojeli do Dresden. Bylo 10 a já se vydal do ulic koupit něco dětem. Oni si sedli na jedno kafičko. Došlo na má slova a zkejsli tam hodinu. Smluvili jsme si tedy kde se sejdem a já vyrazil na výstavy atd. Zátíší v Albertinu bylo vynikající, a když jsem šel na oběd, jedna paní od prvního pohledu česká se mne chtěla zeptat na cestu k Japanische Museum, tak jsem jí s úsměvem přesvědčil že to nevím, protože jsem krajan, ale něco mi bliklo v hlavě, sledoval jsem jí a místo oběda jsem zkonsumoval překrásnou výstavu japonské kresby, grafiky, slonoviny, zboroje atd.

I vyjeli jsme pak šťastně tramvají označeného čísla do Coswigu, ale ani po téměř hodině jízdy jsme tam ještě nedorazili. Jest to totiž městečko téměř 20 km vzdálené od Dresden. Navíc se tam opravuje kolej, takže s přestupem na náhradní bus jsme dorazili až po třetí hodině na místo určení. Ufff.

JAZZ: Mělo to být něco jako festival "creative and improvising" hudby. Tvořivé a improvizované. A prý hvězda Brötzman. V sále ratejně jsme se tedy usadili, sponzorovali basista Philipse, a hoši vytáhli z batůžku láhev vodky a vyslali nepijáka Marka pro limonádu a skleničky. A začali konzumovat alkohol i tvořivou hudbu.

BARRE PHILIPS - to je pojem hry na pětistrunnou basu. P^o předchozím docela zajímavém pianovém kouzelníkovi Tippetovi, kterého jsem slyšel skrz zákulisní dveře, anžto jsem zpovídal Philipse (viz někde jinde v Občasníku foto a rozhovor), a který byl tak nespokojen s kvalitou piána a osvětlení že mi na sebe prozradil jen to že jazz to opravdu nemá lehké v GB, že se tak tak užívá a že má dvě děti) nastoupil, i když bez brejlíček, jemně křehce vypadající starší pán a ukázal všem že hrát na basu je proší a přirozeně vypadající věc. Hrál bez sebemenší nejistoty, lehounce a nádherně. Uprostřed sálu byla plošina tak 3x3 metry, červeně nasvícená, a na té se odehrávalo představení opravdu tvořivé hudby tvořivého hudebníka.

Ake Johanson je severský bubeník jehož jméno jsem znal, ale to co předvedl nadchlo euforicky už zvodkovaného Durmana. Hrál tak že si hrál. Bouchal do cínělů z lepenky a polystyrenu, třískal do cínělů i bubnů hadrem, prášil, děkou a mrskal telefonními seznamama, vylmvoval svuky na harmoniku s odrazovým zpětným zrcátkem, zpíval s sebou a dělal i jiné šaškárny, které obecenstvo vzalo se vším všudy, i s chlupama. Přiznám se že jsem více sledoval Durmana a jeho únik do opojení, než hru bubenického šaška, i když jsem, myslím jako jeden z těch několika procent diváctva, věděl přesně o co Johanssonovi jde. "Bejby" SOMMER převedl diváků své číslo bubenické kreativity. Nedokázal sse oslnit a tak když mu do hry bučivě vpadl saxofonový Brötzman, ukončili chvílkou "free" bubenická čísla a po přestávce nastoupilo kvarteto aby zahrálo free a doprovodilo "jako prase vypadajícího" Brötzmana (na ježka, tlusté tvářičky s fousem, bříško atd).

AMATEURSKÝ DOJEM Z FREE: Tippet na piáno a bubeník a vibrafonista v jedné osobě hráli dobře a kreativně. Trombonista byl free a bučel opravdu hodně a rád. Brötzman vpadl do hry divoce jako kanec vždycky když se to nějak rozjelo a jako bachyně ryl v hrudních kostech a ušních bubínkách publika přesně stejným způsobem jakým laserové světlo řezá tvrdé ocelové pláty. U pivem a vínem (a vodkou) ojinělých posluchačích se mu to samozřejmě podařilo. Mně to ale připadalo stejně nechutně laciné jako úspěch kterékoliv heavymetalové kapely která rozvášní drogama a pitivem nacpaný stadion někde na západ od Aše. Čeští hoši zrovna teď velmi často odcházeli na toalettu oprostí organismy od alkoholu a uleviti játrům a bůhví čemu ještě, a já rozvibrován nesnesitelným hlukem který řezal skafkopově nikotinem proškikovaný vzduch sálu a rozladěn pohledem na Durmana opilého, odešel hledat místo u stolu k zakousnutí a když jsem byl znovu odmítnut číšníkovými slovy "essen nicht", odejel jsem stejnou cestou hodinovou do centra.

Závěr: něco k snědku jsme hledali, nad kalifornským sýrem prnmíchaným s kompotem jsme se hádali, petrochemickou limonádu v bufetu na nádraží jsme vypili a gamotextilní kuže obdivovali, a posléze i přes suřivou celní prohlídku ulehli, abychom k māmám a teplým postelím zdárně doraziti ráno v pondělí ráčili.

John Lennon a Yoko Ono. Vyjimečný lidský vztah mezi těmito dvěma vyjimečnými uměleckými osobnostmi, jak se rozvíjel od roku 1967 až do smrti Lennona v kritikách, recenzích a rozhovorech časopisu ROLLING STONE, máme /my, kteří umíme anglicky/ možnost sledovat na stránkách více než biografie, souboru doplněného nádhernými fotografiemi Anči Leibovicové, s titulem

THE BALLAD OF

JOHN AND YOKO

který vydalo nakladatelství Doubleday Dolphin Book, Rolling Stone Press, Garden City, New York, 1982.

CHRONOLOGIE:

listopad 66	John potkává Yoko v Attica galerii
září 67	John zpátky z Indie, vystavují "půlky objektů" v Lisson galerii v Londýně, s titulem Yoko a já
únor 68	Jon a Beatles jedou na kurs Transcendentální Meditace k Mahar šimu
květen 68	John telefonuje Yoko a zve ji do Weybridge, jsou ostýchaví, a tak si hrají, vzniká materiál pro Two Virgins
červen 68	John začíná žít s Yoko v Ringově bytě
srpen 68	manželka Cynthia žádá o rozvod
listopad 68	rozvod, vychází LP Two Virgins s nehatou fotkou
prosinec 68	John a Yoko zpívají ve filmu Stones "Yer Blues"
leden 1969	po čtyřech týdnech natáčení a filmování Let It Be
březen 69	John a Yoko na experimentálním jazzu v Cambridge po dovolené v Paříži svatba na Gibraltaru
květen 69	Amsterdam, týden "bed-in" v hotelu Hilton koupě domu v Anglii, John nedostává vízum do USA
červenec 69	druhé album experimentů Life With Lions
září 69	malá havárie ve Škotsku, natáčení Abbey Road potíže s Beatles, premiéra filmů Johna a Yoko
říjen 69	rock'n'roll koncert v Torontu
listopad 69	Wedding Album, dvě desky a knížka
prosinec 69	Live Peace In Toronto, živá deska
leden 1970	vánoční kampaň Válka skončila, jestliže chceš!
duben 70	Instant Karma
květen 70	Paul oznamuje odchod z Beatles, sólo album film Let It Be je v kinech, John začíná své sólové LP, Yoko potratila
prosinec 70	John Lennon/Plastic Ono Band, singl Mother
červen 1971	John jamuje se Zappou ve Fillmore East
červenec 71	natáčení Imagine
srpen 71	John s Yoko hledají Kyoko
leden 1972	John poprvé vyšetřován FBI, začíná boj o trvalé vízum k pobytu v USA

- březen 72 Johnovi prodlouží naposledy vízum
duben starosta New Yorku John Lindsay žádá federální úřady o zastavení deportace
květen John a Yoko natočili dvojalbum Some Time In New York City
v tv pořadu John oznamuje, že je sledován a že mu odposlouchávají telefon
červen Some Time In New York City vychází
říjen Yoko natáčí s Elephant Memory LP Approximately Infinite Universe
prosinec film Imagine
březen 1973 Úřad pro přistěhovatelství nařizuje Johnovi opustit území USA pro problémy s drogami z roku 68
Yoko vyhrává soud o dceru Kyoko, ale ta znovu mizí
John pomáhá Ringovi s jeho sólovým albem
říjen po natočení alba Mind Games se John a Yoko stěhují do Los Angeles, na celých 18 měsíců, "jako do pouště"
leden 1974 John žádá královnu o prominutí obvinění z užívání drog aby mohl volně cestovat do a z USA, žádosti není vyhověno
březen John už dlouho pije, žádá Yoko o dovolení vrátit se domů, ale ta odpovídá - ještě nejsi připraven. Znovu chlast /partičky s Harry Nilssonem, Keith Moonem/
červenec úřady žádají aby John opustil USA do 60 dnů
demonstrace v Bostonu na podporu Lennona
srpen John se vrací do N.Y. s plány na LP Walls and Bridges, je znovu vyslýchán, pomáhá Eltnu Johnovi na jeho verzi Lucy in the Sky with Diamonds
září vyšší instance potvrzuje rozhodnutí Johna deportovat, John se znovu odvolává
Walls And Bridges vychází, John pracuje na albu Rock'n'roll
listopad koncert v Madison Square Garden s Eltonem Johnem
John se na moment potkává s Yoko, ale pokračuje v romanci se sekretářkou May Pang
leden 1975 soud rozděluje Beatles v Londýně, v USA stále hrozbe deportace
John pomáhá Davidu Bowiemu /Fame, Across The Un./
únor pirátské album Roots, Capitol vydává Rock'n'roll, Levy žaluje Lennona o 42 miliónů, Lennon soud později vyhrává a získá 35 000 dolarů
březen John vydává singl Stand By Me a stěhuje se do domu Dakota s Yoko. Objevují se spolu na rozdělení cen Grammy
červen John se soudí i se svými advokáty, pokračuje soud o deportaci
září kvůli těhotenství Joko dostává John povolení k pobytu
říjen John vyhrává, smí zůstat v USA
V 42 letech, po třech potratech, Yoko porodí syna. Otcí Seana Ono Lennona, Johnovi, je 35 let
LP Shaved Fish, výběr písní 69-75
1976,77,78,79 John je muž v domácnosti, stará se o Seana

Delší osudy Johna a Yoko jsou velmi detailně a krásně popsány žurnalistou Chet Flippen v kapitole ~~XXXX~~ "1976-1980 - roky v ústraní" /překlad se připravuje do dalšího občasníku, jehož vydání se nevylučuje/.

Kniha dále obsahuje stať o dětství Yoko, o jejích filmech, o Lennonovi jako umělci atd.

Pragáže o událostech v prosinci 1980.

Věnování od známých umělců.

Atd.

+++++
A na protější stránce si přečtete

POSLEDNÍ ROZHOVOR

PRO ČASOPIS

ROLLING STONE

SEN JE TO CO ZBUDE
KDYŽ NEZBUDE VŮBEC NIC

"Vítej v naší svatyni", řekl John Lennon, a s přehnanou zdvořilostí mne uvedl do místnosti s modroučkým stropem, kterou Yoko používá jako svou kancelář. Je pátek večer, 5. prosince 1980. Yoko mi vypráví, jak došlo k natáčení nového alba "Double Fantasy": loni na jaře byl John se Seanem na Bermudách. Yoko zůstala doma, ale každý večer si navzájem s Johnem přezpívali nové písničky.

"Byl jsem jednou večer v tanečním klubu", přerušuje ji John, usedá na pohovku, zatímco Yoko jde připravit kávu. "Nahoře hráli disco, a dole jsem poprvé uslyšel "Rock Lobster" od skupiny B 52. Znáte to? Znělo to úplně jako staré věci od Yoko, a tak jsem si řekl že je čas oprášit tu starou kajtru a vzbudit ženu! Během toho týdne jsme napsali okolo dvaceti pěti písniček, a natočili jsme jich dost i na další album."

"Přehrával jsem si druhou stranu Double Fantasy znovu a znovu", řekl jsem a chtěl pokračovat v otázkách, ale John mne přerušil a s širokým úsměvem se zeptal on: "A jak ti je? Posledních pár týdnů to je jako setkání veteránů. Viděli jsme Ethana Russella, byla tady fotografa Annie Leibovitz, která mne fotila poprvé pro titulní stranu Rolling Stone. Je to fajn vidět zase ty které jsme znávali a vědět - že jsme přežili. Všichni. Kdy jsme se to viděli poprvé?"

"Potkal jsem tě s Yoko 17. září 1968", říkám, a vzpomínám na první z několika našich setkání. Byl jsem tenkrát šťastný hoch v pravém čase u těch správných lidí. John se rozhodl pro větší publicitu a jakousi demystifikaci Beatles. Připravoval se s Yoko, kterou potkal v listopadu 1966, Amsterdamskou a Montrealskou akci "bed-in" a brzy měla vyjít jejich první společná experimentální deska "Two virgins". Fotka z obálky, neslavně slavný portrét nahatých umělců zepředu, se objevila ve slavnostním čísle Rolling Stone k prvnímu výročí existence časopisu. John tenkrát zrovna objevil tyhle podzemní časopisy ze San Francisca a souhlasil s rozhovorem. Jako "evropský dopisovatel" jsem byl požádán a bych za Jonnem a Yoko zašel a vzal s sebou i fotografa Ethana Russella /který později fotil Beatles na album Let It Be/. Tak jsme se, z mé strany velmi nervózní a vzrušení, setkali v jejich tehdejší bytě v Londýně.

První dojmy jsou obvykle ty nejpřesnější, a John byl okouzlující, milý, upřímný, vtipný a chápatel; vzpomínám, jak

popisoval způsob zaznamenávání různých detailů "jako když dítě kreslí sluníčko". Měl za půl hodiny odjet na natáčení Bílého alba do studia, a tak jsme se domluvili, že se sejdeme druhý den, a po rozhovoru nás John a Yoko pozvali zúčastnit se nahrávací party pro písničku "Back In USSR" ve studiu Abbey Road. Jen představení Shakespeara v divadle Globe pro mne byla tak vzrušující a šťastná, jako chvíle strávené s Beatles.

Každé nové setkání přineslo novým poznávkám: jednou jsem Johna náhodou potkal v roce 1971, v suterénu lahůdkářství v East Villa ge. Ke stolu se připotácel vlasatý mladý muž a podal Johnovi bez slova pohlednici svatého Meher Baby. Jerry Rubin nakreslil na druhou stranu svastiku, vrátil pohled zpátky, ale John to komentoval svým jemně skeptickým způsobem, že tohle není ten pravý způsob jak změnit nečí vědomí.

Skoro o deset let později sedím znovu s Johnem, podíváme, a on je stejně tak vtipný a milý jako tenkrát, když jsem ho viděl poprvé. "Musíme s Yoko do Record Plant studia, mícháme tam nějaké písničky pro disko album Yoko. Takže pojedte s nám, můžeme si povídat tam."

"Tvoje písničky na té desce nebudou?" ptám se v autě. "Ne, protože já tohle nedělám", směje se. "Slyšel jsem že v Anglii lidi písničky Yoko berou, prej proč Lennon zase dělá ty starý šlapavý věci, a jestli znám punk atd. Jsem potěšen i za Yoko. Ona si tu chválu zaslouží. Možná jednoho dne vydáme singl s A stranou od Yoko a já udělám B stranu."

"Je zajímavé", říkám, "že si nemůžu vzpomenout ani na jednu rockovou hvězdu, která by vydala desku a dala by půlku své ženě." "I my to děláme poprvé," říká John. Je to dialog, jakési vzkříšení Johna a Yoko, nikoli Johna "co hrál v Beatles" a Yoko "a Plastic Ono Band". Jsme to jen my dva, a uvažujeme asi takto: když se deska nebude prodávat, znamená to, že lidi už o Johnovi a Yoko nechtějí slyšet - možná už n. stojí o Johna, možná o Johna s Yoko, nebo možná chtějí samotnou Yoko, to je jedno. Jenže pokud by nechtěli nás dva dohromady, my už pak nemáme zájem. Za celou mou kariéru jsem práci dělil - když nepočítám sem tam kšeft na jeden večer s Bowiem nebo Eltonem Johnem - jenom mezi dva lidi: Paula McCartneyho a Yoko Ono. Já přivedl Paula do původní skupiny Quarrymen; on přivedl George a George přivedl Ringa. Druhý člověk, který mne zajímal jako umělec, byla Yoko.

A to není tak špatný výběr, že?"

Ve studiu jsme si poslechli "Kiss Kiss Kiss" a "Every Man Has a Woman Who Loves Him", dvě písničky z Double Fantasy od Yoko. "Jak jsem se znovu dostal do hry?" ptá se John jakmile jsme se usadili. "Přišel jsem z místa, které znám nejlíp, ne abych něco dokázal, ale abych si to vychutnal."

"Slyšel jsem, že tvá kytara visela nad tvou postelí celých pět nebo šest let a že jsi ji sundal až teď, aby se nahrál Double Fantasy. Je to pravda?"

"Koupil jsem tu nádhernou kytaru když jsme zrovna čekali dítě, když jsem se vrátil k Yoko," vysvětluje John. "Není to normální kytara, nemá korpus, je to jen dlouhé rameno na té věci co vypadá jako tobogán, kterou si můžeš prodloužit podle toho jestli stojíš nebo sedíš. Hrál jsem na ní velice málo, ale koukal na ni pořád, protože ona chudák nikdy nenatočila nic pořádného. Nechtěl jsem ji někde schovat jako se schovávají nepotřebné věci. Jen jsem na ni koukal a myslel si - použiju tě někdy? Naproti na začátku jsem pověsil číslici 9 a díky od Yoko. Ta byla v robena z nože z období americké občanské války, aby symbolicky odetnula "zlé duchy" minulost. Bylo to jako obraz který vidíš na zdi ale který ve skutečnosti nevidíte, až pak jsem jednou řekl "proboha", a přišel na to, k čemu ta kytara je, vzal jsem si z hřebíku a natočil Double Fantasy. Já jsem rozený rocker, a cítil jsem se jako znovu-zrozený. Možná jako Dylan když dělal Nashville Skyline, jenže já nemám žádné Nashville, já jsem z Liverpoolu. A tak jsem si pustil všechny ty staré Elvise, Roy Orbisona, Gene Vincenta, Jerry Lee Lewise. Zabloudil jsem i nějakým tēm "Walrusům" a "Revolution No 9", ale Yoko mne rychle přivedla zpátky.

Poprvé jsme hráli spolu na univerzitě v Cambridge v roce 1968 nebo 1969, ona tam měla hrát s nějakými jazzmany. To bylo poprvé co jsem hrál mimo Beatles. Jen jsem šmrldal doprovod a lidi byli velice zklamaní, protože viděli Lennoona a čekali Beatles. Co TEN tady dělá? To je pořád to samý - zůstaň ve svém pytlí. Když Yoko zkoušela rock, taky říkali Co TA tady chce? A když jsem šel s ní a chtěl jsem být jen nástrojem a její kapelou, něco jako Ike Turner pro svou Tinu, jenže tahle Tina byla avantgardní Tina, dokonce i někteří ti jazzmani byli zklamaní.

Každý má obrázek do kterého chce aby všechno pasovalo. Jenže to je totéž jako když po vás rodiče chtějí abyste žili podle jejich představ, když po vás společnost chce abyste se chovali podle

jejích představ, nebo ti tak zvaní kritici, obyčejní hoši co sedějí doma s cigárem v ruce za psacím strojem a mají hlavu plnou ošklivých snů, ale představují si, že žijí v odlišném, docela jiném světě. Třeba je to tak v pořádku. Jsou ale jiní lidé, kteří své pytle roztrhli."

"Pamatuju se, jak před lety", říkám, "jste s Yoko vystupovali ve Vídni na tiskovce v pytlích".

"Jo. Správně. Zpívali jsme japonskou lidovku v pytlích. Das ist really you - to seš opravdu Vy, John? Lennon v pytli? Jo, jsem to já. Ale jak to poznáme že jste to opravdu vy? Protože vám to říkám. Prerroč nevylezete z toho pytle? Protože nechci vylézt z toho pytle. Víte že tohle je palác Habsburku? Já myslel že to je hotel. No, teď je to hotel...měli tam velice dobrý čokoládový zákusky, v tom hotelu ve Vídni, na ty se pamatuju. Vraťme se ale k našemu problému - kdo chce zůstat pořád v pytli? Abys žil, musíš se z toho pytle dostat."

"V Beautiful Boy Yoko zpívá...neboj se plakat, prosím, nikdy se neboj létat, neboj se bát se..."

"Jo, To je moc hezký. Já se často bojím a nebojím se bát se, i když se to občas zdá zženštilý. Jenže ještě pitomější je snažit se nebýt tím kdo jsem. Lidí tráví moc času tím že se snaží být gáni než jsou. Myslím že právě to způsobuje ošklivý nemoce. Rakovinu, a tak. Spousta tuhejch chlapíků zemřela na rakovinu, všiml sis? Wayne, McQueen. Možná že to má co dělat - nejsem sice expert, ale myslím si to - s tím uvězněním v pasti nějaké iluze, nějaké masky, potlačení pravdivého já. Já jsem si toho velice dobře vědom, protože jsem vlastně taky takovej tuhej chlapík. Jako kluk jsem se oblékal jako Marlon Brando nebo Elvis Presley. Byl jsem kluk z předměstí a trávil jsem celé roky tím, že jsem zvedal ramena a ^{ne} nosil brejle, ~~protože brejle~~ brejle nebyly pro tuhé chlapíky. Byl jsem strachy bez sebe, ale tvář jsem měl kamennou. Chtěl jsem bejt James Dean. Dlouho jsem s tímhle v sobě bojoval, a ještě i teď, když se necítím bezpečný, oblékám tuhle masku a musím si připomenout, že nejsem ve skutečnosti ten hrdina z plátna."

"Na Double Fantasy", říkám, "zní písnička Woman jako nějaká trubadúrská, napsaná pro středověkou šlechtičnu."

"Jednoho dne, na Bermudách, mne to praštilo. Vyřadil jsem si co pro nás ženy dělají. Ne jen co dělá Yoko pro mne, i když jsem

uvažoval v osobních termínech; každá pravda je univerzální. Kdybychom tu desku udělali pro nějakou třetí osobu, kdyby se to jmenovalo Fraň a Ada nebo Tommy, kdybychom si navlékli klaunské kostýmy - byla by přijatelnější?...No a na Bermudách mne to najednou praštilo: ženy jsou opravdu druhá polovina ablohy, jak septém na začátku písničky. Udeřilo mne to jako pelká voda. Připomíná mi to písničky Beatles, ale já jsem nezkoušel udělat písničku Beatles. Dělal jsem to stejně jako jsem před lety dělal Girl.

Lidé vždycky posuzují a kritizují to co chceš říct na jediné desce, v jediné písničce - jenže pro mě to je celoživotní práce. Od malůvek v klukovský věku, přes básničky, až do smrti - všechno to je část velkého díla. A nemusím snad ohlašovat, že i tahle deska je jen část větší práce; pokud to není samozřejmé, tak na to raději hned zapomeňte. Dal jsem tam ale přece jen jakýsi klíč k rozluštění, na začátek desky - ty zvony ve skladbě Startin' Over. Takže pro ty který to zajímá - klíč ke všemu je v těchhle zvonečkách. Jsou to japonské zvonečky, které, když na ně cinkáte a myslíte si přání, vám pomohou to přání vyplnit. Jako na začátku skladby Mother na albu Plastic Ono, jenže tam je to umíráček, pohřební zvon z kostela. Jo, byla to dlouhá cesta od pohřebního zvona k pracímu zvonečku. To je to spojení, důkaz, že jde o jednu věc."

"Ve tvých písničkách, Johne, je pořád cítit, že bys rád lidi inspiroval k tomu, aby byli sami sebou, aby se pokusili změnit řád věcí. Mám na mysli třeba Give Peace a Chance, Power To People, Happy Xmas /War Is Over/."

"A je to tam pořád. Když tu desku pořádně prohlédneš, najdeš na středu napsáno Jeden svět, Jedni lidé. Prostě pokračujeme. Dostáváme spoustu dopisů, např. jeden kluk z Yorkshire nám poslal nádherný pění o tom, jak je orientální i anglický zároveň a jak se identifikoval s Johnem a Yoko. Takových dětí je spousta. Nepotřebují historii rock'n'rollu. Identifikují se s námi jako s dvojicí, s párem dvou ras, který žije pro mír, feminismus a všechny pozitivní věci na světě. Dejte šanci míru, nestřílejte lidi ve jménu míru, všechno co potřebujeme je láska...je to divný, ale já tomu fakt věřím. Nejsme první když říkáme představ si zemi bez hranic... nebo dejte šanci míru, ale neseme jen dál tu pochodň, jako olympijskou pochodň, předáváme ji z ruky do ruky, ze země do země, každé generaci. To je naše práce. Tuhle ideu je třeba nejdřív pochopit

než ji začnete uskutečňovat. Nikdy jsem neřikal že jsme dokonalí. Nikdy jsme nemluvili o čistotě duše. Nikdy jsem neřikal že vím co to je smysl života. Já jsem jen dělal písničky a odpovídal jsem na otázky tak čestně, jak jen jsem to dokázal. Ani víc ani méně. Nemůžu žít podle představ jiných lidí protože jsou iluzorní. A lidi, kteří chtějí víc než mne, víc než Dylana, víc než Micka Jaggera ..."

"Vemte si Micka, například. Už dvacet let dělá dobrou práci, a dopřejou mu snad odpočinek? Ani já už nemůžu být ten pankáč v kožený bundě v Hamburku nebo Liverpoolu. Jsem starší. Vidím svět jasněji vočima. A pořád věřím v lásku, mír, pochopení. Poslední deska před Double Fantasy byla Rock'n'roll s mou fotkou v kožený bundě v Hamburku. Když jsem dotočil poslední věc, říkal jsem si - tak sbohem, studio, a něco vzadu v hlavě se ptalo - opravdu sbohem? Moc jsem o tom tenkrát neuvažoval, rozešel jsem se s Yoko, neměli jsme dítě, a něco mi našeptávalo - říkáš opravdu tomu všemu cos dosud dělal sbohem? Někdy uvažuju, že sice sami utváříme svou realitu a máme vždycky na vybranou, ale jak velká část života je předurčena? Rozcestí může být stovka, cest ještě víc, ale jak to že si vybereš zrovna tu a žádnou jinou? A to vlastně může být dobrý konec tohoto interview."

Je půl třetí ráno, ale my povídáme ještě dál, zatímco Yoko si zdřímala na gauči. John povídá o svých plánech na turné s Yoko a kapelou, o dalších deskách, o tom jak je rád že žije v New Yorku, kde, na rozdíl od Anglie nebo Japonska, může svého syna vychovat bez sebemenších rasových předpoklů, o tom co se naučil když jezdil během posledních pěti let po celém světě. Když pak jdeme k výtahu a já mu povídám, jak fajn je vidět jeho a Yoko nadšené, říká: "Mám ji moc rád, a jsme spolu. Nashle, někdy příště."

V posledním rozhovoru pro Playboy, Yoko, narážejíc na slavné lidi se kterým časopis udělal rozhovory, řekla: "Lidi jako Carter reprezentují pouze svou zemi. My s Johnem reprezentujeme svět." Jsem si jist, že mnozí čtenáři si na tomhle místě odplivli. Jenže tři dny po našem rozhovoru smrt Johna Lennona dokázala naprostou oprávněnost tvrzení Yoko. "Spojte se se mnou", zpíval John, a lidé na celém světě se spojili.

Jonathan Cott
/ Přeložil Marek/

POHLED ZPĚTKY...

& HONEM KUPŘEDU!

Reportáž přeložená z červencového čísla časopisu NEW AGE

PSYCHEDELIKA V 80. LETECH

Toto je příběh o tom, jak jsme měnili, prohlubovali, čistili, přeorávali a zkoumali mysl pomocí psychedelických látek. Etnobotanikové věří, že užívání "posvátných rostlin" je dávného data a sahá až do prehistorie. R.G.Watson, který zkoumal posvátné houby mexických indiánů, uvádí, že náboženství, založené na uctívání houby je nejméně 4000 let staré. Tvrdí také, a docela přesvědčivě, že sóma, posvátný nektar bohů, nescíslněkrát zmiňovaný v hinduistických védách, byla houba. Také eleusiánská mystéria starých Řeků mají základ ve vizích po užití posvátné substance "ergotu" - od které je odvozena chemická sloučenina LSD.

LSD je samozřejmě nejslavnější psychedelická látka našich dnů. Poprvé byla vyrobena dr.Albertem Hofmanem ve farmaceutických závodech v Basileji, Švýcarsko. Dr.Hofman byl také prvním člověkem, který zažil zkušenost LSD: v pátek 16.4.1943 se mu náhodně skrz kůži dostalo do těla nepatrné množství této chemikálie. "Byl jsem nucen to odpoledne přerušit práci v laboratoři a jít domů", píše později ve své životopisné knize LSD-mé dítě a můj problém. Doma dr-Hofman "ležel dvě hodiny a zažíval pitoreskní a nepřerušovaný proud fantaskních obrazů vyjimečných tvarů s intenzivně kaleškopickými barvami". O tři dny později zjistil, že ještě bezpečná dávka pro experiment s LSD může být až 0,25 mg, a zaznamenal do svého zápisníku, že "dávka vyvolává závratě, pocit úzkosti, vizuální nepravidelnosti, symptomy paralýzy, nutkání ke smíchu." Pak byl neschopen dál psát a požádal svého asistenta, aby ho odvedl domů. Protože byla válka, jeli na kolech. Dr.Hofman měl dojem, že zuřivě šlape do pedálů a stále se nemůže pohnout z místa, ačkoliv ho asistent později ujistil, že ve skutečnosti uháněli opravdu rychle. Doma si dr.Hofman lehl a zažil to, co jednoho dne bude nazváno "LSD výlet". Myslel, že zešílel, vzkřísil se, měl pocity štěstí a opojení, vychutnával fantastické barvy, obrazce a zvuky. Druhý den ráno si vyšel do zahrady, kde "slunce zářilo jako po jarním dešti, všechno se blyštělo, skvělo v jasném světle. Svět byl jakoby nově stvořen."

Komu se nesní, tomu hlava běšni!

~~PSYCHEDELICKÝ VÝZKUM~~

/pionýrská léta/

Během padesátých a šedesátých let byla "psychedelika" - ten název vymyslel psychiatr dr.H.Osmond v roce 1954 a znamená mysl odhalující, zjevující - široce, i když experimentálně, používána v psychoterapii. V malých dávkách, řádově 25 až 100 mcg /na rozdíl od typické pouliční dávky až 500 mcg/, mají psychedelika značný význam. Jak uvádí dr.A.Kurland, který je v 50. letech používal v Londýně, "LSD terapie má tři hlavní výhody: vědomí zůstane nedotčeno, odpor brzy překonán a nevědomý materiál lehce vyzvednut".

Někteří výzkumníci také věřili, že psychedelika mohou navodit "modelovou psychózu", kterou pak bude lze studovat a ze které bude možno odvodit klíče k léčení např. schizofrenie. V každém případě, zájem o LSD byl značný. V průběhu 10 až 15 let bylo publikováno více jak 1000 prací na toto téma.

V roce 1960 vstoupil do řad psychedelických výzkumníků mladý psycholog dr.Timothy Leary. Učil prvním rokem na fakultě sociálních vztahů Harvardské univerzity. Jednou v létě ochutnal posvátnou houbu. "Jako každý, kdo houbu vzal", napsal ve své nedávno publikované knize, jsem se vrátil z Mexika jako jiný člověk".

Ten poezim on a jeho kolega, dr.Richard Alpert, začali v rámci psychedelicko-výzkumného projektu brát psilocybin /ten dr. Hofman syntetizoval z posvátné houby/. Spolu s dalšími kolegy studovali účinky drogy s reakce mnoha prominentních umělců a myslitelů. Vedli také projekt "Vězení", který vypadal jako pomoc vězňům /dle slov dr. Learyho bylo účelem pomoci trestancům poprvé v jejich životě "prohlédnout" to odvěkou hru na čertáky a zloděje/. Ačkoliv studie nebyla dokončena /byla zrušena poté, co byli dr. Leary a Alpert v roce 1963 vyhozeni z univerzity/, předběžné výsledky byly podivuhodné: recidiva účastníků pokusu byla procentuálně mnohem menší, než je normálně běžná.

Ve stejné době dr.W.H.Clark, šéf oddělení "psychologie náboženství", vedl slavný pokus Good Friday na bostonské univerzitě. Patnáct studentů teologie bralo psilocybin a patnáct placebo v době mší. Teoreticky nikdo neměl vědět, co vzal, ale brzy bylo každému jasné co a jak. Při pozdějších testech výsledků pokusu pomocí kritérií dr.Stace /co je a není mystická zkušenost/, v ichní, kteří vzali psychedelikum uvedli, že měli "hlubokou náboženskou zkušenost".

Stejně tak jako výzkumníci propadali ~~radikálnímu~~ nadšení /podařilo se jim soustředit na své výzkumné projekty nejlepší studenty/, rostl i odpor opozice. Základní námitkou bylo tvrzení, že Leary a jeho studenti "ztratili vědeckou objektivitu", prý vychutnávají experimenty i sami na sobě; jejich zvyk brát drogy zároveň s pokusnými objekty silně znervózňoval administrativu univerzity. Leary tvrdil, že není etické dávat drogy lidem aniž by podávající nezkusil jejich účinky sám na sobě. Dilema, kterému museli čelit dříve či později všichni, kteří pracovali s psychedeliky, formuloval nejlépe dr.Watson v článku Drogy a mysl, publikovaném ve speciálním čísle listu Harvard Review v roce 1963, když napsal: "Jsme rozdělení na tábor těch, kteří houbu ochutnali a jsou tak diskvalifikováni svou subjektivní zkušeností, a těch, kteří neochutnali a jsou diskvalifikováni svou totální nevědomostí."

28.5.1963, po sérii článků v časopise Harvard Crimson, které upoutaly pozornost široké veřejnosti, byl dr.Alpert propuštěn za porušení slibu, že nepodá drogy studentům. Leary, který již byl rozhodnut pokračovat nezávisle ve svých pokusech, byl také propuštěn /za "neodvolané opuštění univerzity bez dovolení"/.

Ať už byl takový postup směšný nebo ne, byl prvním krokem následující kampaně s cílem zdiskreditovat používání psychedelik.

Úvodník v toutéž časopise napsal po propuštění Alperta a Learyho: "Bylo by smutnou a nešťastnou chybou, kdyby vyhozov vedl k legitimnímu potlačení dalších výzkumů halucinogeních látek. Drogy, jako jsou mescalín, psilocybin a LSD mohou mít pro vázkum myslí hluboký význam, zvláště vzhledem k možnostem aplikace získaných poznatků pro léčbu duševních nemocí."

Bohužel, přesně to se stalo.

Dvacet let poté, co Alpert a Leary opustili Harvard, aby světu přinesli své poselství, je "potlačení výzkumů" kompletní a dokonalé. Přestože několik "podze nich" terapeutů stále psychedelika používá, jejich hrstka oficiálních výzkumníků může tyto látky zkoumat oficiálně při svých pokusech. Látky, které A. Huxley popsal jako "slávu, nekonečnou hodnotu a nejhluší smysl holé existence".

~~LEARY & ALPERT~~

Cambridge, 14.4.1983: Timothy Leary a Richard Alpert jsou zpátky na univerzitě. Naplněná hala /2000 lidí/ vzpomíná. Ačkoli je idea setkání výsledkem aktivity studenta J. Kasofa, současní mladí tvoří menšinu obecenstva; sula je zaplněna veterány psychedelických 60. let. Leary, šedovlasý, jako holywoodský herec vypadající muž, sedí s nataženými nohama v křesle, zatímco Alpert, bezvousý a holočhlavý, sedí se zkrbiženými nohama, oči zavřeny, zkoumajíc svůj vlastní "vnitřní prostor".

Profesor McClelland oba srdečně přivítal. Byl to on, jako šéf fakulty, který je před dvaceti lety propouštěl. "Tim a Dick", říká, "zůstali stále mými přáteli. Byli částí týmu velmi nadšených psychologů. Chtěli jsme tenkrát všechno změnit, chtěli jsme zprogresivnit psychologii, odetnout od ní všechny zlozvyky, vytvořit nový prostor... já pořád považuji 60. léta za velkou éru. Snili jsme velké sny".

Richard Alpert, který coby Babe Ram Dass sepsal bestseller *Be Here Now* /žij teď a tady/, na to otevřel své oči a poznamenal: "Myslím, že 60. léta byla velká, ale 80. léta jsou neuvěřitelná."

Jak v sále každý věděl, Leary byl uvězněn a Alpert odjel do Indie. Ram Dass posluchačům zopakoval svou story o tom, jak jeho guru Maharadží vzal obrovskou dávku LSD bez viditelného efektu a pak řekl, že Indové o těchto "medicině" věděli už před tisíci lety, ale pak ji ztratili. "Řekl, že může být velmi důležitá", pokračoval Alpert, "že umožňuje zažít zkušenost dorian - zažít přítomnost velkého ducha; ale nemůže te s ním zůstat příliš dlouho. Lépe by bylo stát se duchem než ho jen potkat, jenže to tehle medicína nedokáže, to není to pravé samadhi".

Leary pak vyprávěl o tradici transendentálního myšlení, která začala už R. Emersonem. Ten přišel na Harvard v roce 1869 z Evropy a říkal: "Nehleďte Boha v kostele ani jinde. Hleďte ho uvnitř, najdete to božské sami v sobě". Emerson nemohl na tehle univerzitě učit třicet let, říká Leary, "a my jenom dvacet. Tak vidíte, pokrok přece jenom existuje..."

Na závěr Leary řekl: "Cesta sotva začala. Bezoufejte a vytrvejte. lidské inteligence a tvořivost nemá hranic a tak se nespokojí s ničím menším než vším."

"Přesně tak", dořál Alpert.

USA-1

TAKING CHARGE

This year, we at Chevrolet are going to prove something very important.

We're going to prove that your faith in American ingenuity, technology and skill has not been misplaced.

In the coming months, you'll see that proof in places you may not have checked lately. In our Chevrolet products.

Take a good hard look, this year especially.

You'll discover Chevrolet is much more than simply number one in sales.

You'll discover Chevrolet is taking charge in providing better, more exciting, affordable products.

Chevrolets built with high-quality design and assembly procedures.

Chevrolets built with more state-of-the-art production techniques.

Chevrolets utilizing the most advanced worldwide automotive technology ever in our history.

Whether or not we become *your* next new car, we want to make you proud that we are *America's* car.

We are USA-1. And USA-1 is taking charge.

YOUR HAND COMPETITIO

is Camaro, and it's flat outselling every other 2+2 sport coupe on the

Designed and engineered with some of the newest performance technology on any road, anywhere. Including Ground Effects technology. A cool driver and machine together.

ports. Specialty Subcompact Segment.
with engines produced by other GM divisions.
sies worldwide. See your dealer for details.

ckle up.

IN A CHEVROLET CAN'T TOUCH.

And now, Camaro is led by a new standard 5-speed, 5-liter** Z28. A dynamic drag coefficient of any production Chevrolet ever tested.

Get your hands on a hot-selling Camaro today. And experience what it's like to take hold of a Chevrolet that was chosen in February as Motor Trend's "Car of the Year."

SO-1 IS TAKING CH

Enjoy the good times all day. Add good friends and the great taste of Seagram's 7 and Coke®. Remember
Then settle back and let the good times roll.

**Good times stir with
Seven and Coke®**

Seagram's

Přeloženo z Jazz Forum č.85, autoři P-Brodowski a Janusz Szprot:

UŽ NECHCI BÝT TEN, KDYŽ JETI BÝVAL...

Říká MILES...

Zrovna jsme dokončili dvouhodinový rozhovor s Janem Garbarkem a opouštěli jsme hotel Victoria, když jsme narazili do Bo Johnsona, švédského manažera, který byl odpovědný za Milesovu návštěvu ve Varšavě. "A co Miles?", ptal se. "Vy nechcete mluvit s Milesem? Prý je mu fajn, takže máte šanci."

Mluvit s Milesem? myšlenka na interview s Milesem nám ani nepřišla na rozum. Jsme dokonale překvapeni, nepřipraveni. Po chvíli váhání ale sedáme do auta a ani ne za hodinu jsme zpět s kopií desky "Star People" a výtiskem posledního čísla Jazz Forum s Milesem na titulní stránce. Čekáme v chodbě na "signál", jsme napnuti. Ne každý den a ne každému se podaří mluvit s Milesem Davisem.

Miles přijel do Varšavy den předtím, bez své ženy Cecily Tysonové, ale s partou šesti muzikantů, tří zvukařů, manažerem Robertem Blankem a bratrancem Vince Wilburnem, bubeníkem z Chicaga, který Milesovi dělá tělesnou stráž. Na letišti Miles proklouzl vchodem pro VIP /very important person/, zdraven celníky, do čajky, vypůjčené od státu, a odjel do nejluxusnějšího hotelu Victoria, do svého dvoulůžnicového pokoje s koupelnou a kuchyní a obývacím pokojem.

A tím také zůstal celý den. Když mu Vince Wilburn řekl, že v tomto hotelu bydlí Jack DeJohnette, Miles mu prý řekl "Vince, pokud bys potkal Jacka a on nechtě vidět, tak mu řekni že spím." V suterénu hotelová zřízatelka vyčistila bazén a naplnila ho čerstvou vodou. Neboť v jednom z mnoha bodů mlouvy bylo psáno že chce bazén.

Miles ale plavat nešel. Seděl v pokoji a kreslil se. Naše čekání končí v okamžik, kdy přichází Robert Blank a říká, že Miles je připraven nás vidět. Jedeme výtahem do 6.patra a čekáme před pokojem č.619. Vince si bere výtisk Jazz Forum a mizí za dveřmi. Znovu čekáme. Pořád není jisté, že Milese uvidíme. Přese všechno je známý tím, jak je k novinářům nepřátelský a jak zřídka dává interview. Pořád můžeme být vykopnutí.

"Musí to být zážitek, mluvit s Milesem tváří v tvář", říká jeden z nás. "Ještě tam nejste", upozorňuje nás Robert Blank. "A pamatujte, že máte deset minut. Když bude Miles pokračovat, tak jo, ale jinak deset je deset, rozumíte?"

Náhle se dveře otevírají, zhluboka se nadechujeme a vcházíme. Nikoho nevidíme. Rozhlížíme se pokojem, a Miles najednou vchází. "Představte se, hoši", přikazuje Blank. Stojíme jak školácci v pozoru a recitujeme: "Jmenuji se Pawel Brodowski a jsem redaktor Jazz Fora. Jmenuji se Janusz Szprot a jsem hudebník". Miles přichází blíž, dává nám svou vizitku a potřásá rukou. Sedáme si, zapínáme walkmana a konverzace začíná.

Miles je oblečen do šeda, měkká čapka, volná košile, kalhoty, tmavé brýle s bílým rámečkem a velký zlatý talisman na krku. Začíná kreslit a skečuje pořád během celého rozhovoru., profily, tváře žen, něco jako postavy z afrických rituálů. Linie jsou ostré, barvy jasné. V jednom okamžiku přeruší nás rozhovor a ukazuje nám novinový výstřižek s fotkou viktoriánské dívky na bíhém těle. "Líbí se vám to? Hezká? Koukněte se na tohle..." jakoby očekával naše nadšení z jeho kresby. Neustále popíjí z láhve minerálku, polskou Mazowszanku a zdá se že mu chutná.

Miles skoro pořád mluví šeptem, a téměř každá věta končí "víte co tím myslím?" Jeho oči nás provrtávají skrz naskrz. Stále méně je to interview, stále více je to audience.

Dáváme si podepsat Star People, a Miles pomalu píše "Pawlovi Miles s přáním úspěchů. Inkout se roztéká a Miles se ptá - vydrží to?

A pak: "No tak kupředu, hoši, ptejte se. Mne to neobě uje." A znovu začíná kreslit jako kdyby byl v pokoji sám.

JF: Sestava vaší kapely se oproti desce trochu změnila. proč?

MD: No, potřeboval jsem basáka se stylem a těžšího. Darryl Jones pasuje. Je taky jeden z nejlepších basáků jakýho jsem kdy slyšel. Má k tomu stejný přístup jako Jimmy Blanton a Duke. Pamatujete?

JF: Jenže Blanton hrál na akustickou basu, a Darryl hraje elektriku

MD: Na tom nezáleží. V tom žádný rozdíl není. Rozdíl je v tom, že on vyhovuje tomu co chci. Má ten pravý zvuk co se mi líbí. Pokračujte.

JF: V článku který psal Mike Zverin...

MD: Mike? Znáš Mike, je to můj kamarád, máte ten článek o mě? Můžu do toho nakouknout?

JF: Jo, tady je to /podáváme mu Jazz Forum/.

MD: To j v angličtině? No teda - můžu to dostat?

JF: Samozřejmě. Mike psal, že když se vás ptal Tom Barney na radu jak se má učit, poradil jste mu aby poslouchal Michaela Jacksona

MD: Takle sem to neřekl. Co jsem to asi říkal...ne tak to není.

Vzali ste to ze špatného konce. Jestliže chce umět cítit swing nebo držet rytmus, měl by poslouchat současnou muziku, ne muziku kterou jsme poslouchali kdysi my. Doba se mění a věci taky. Nenosím stejný šaty, ani neposlouchám jako tehdy. Lidí urají na syntezéry, všechno má jiný zvuk. Tohle jsem mu asi radil.

JF: Co posloucháte kromě své muziky?

MD: Stockhausena. Víte, jazz, tedy hudbu které říkají jazz, já nemám ten termín rád, co tam vlastně vůbec lze poslouchat? Nic? Raději

poslouchám Stockhausena. Protože, v jazzu se nic neděje. Jazz je... chtěl by to víc významů. Já mluvím o jazzu, protože vy tomu tak lí rozumíte, že? Je to totiž černosty slovo. V očích bílých to zní jako "negr". Víte co myslím? Když řeknu jazz, mluvím tak okolo, než o hudebnících. Mělo by to mít spojení s nějakým současným stylem, rozumíte? Nemůže zůstat na klisu, který jsme slychali posledních dvacet, padesát, sedm let. Musíte začít právě od tečka, at už začnete poslouchat cokoli. Když ukrátnete jednu jedinou desku, i z té to můžete poznat. Víte co tím chci říct? Místo kopírování musíte používat vlastní hlavu. Ne být nejlepší, ale zúčastnit se spolu s ostatními.

JF: Leonard Feather v popisku na desce Star People píše, že blues je ve vaší hudbě tím nejzákladnějším elementem a nejsoučasnějším. To zní podivně, protože blues přece ve vaší hudbě bylo pořád.

MD: Víte, kdybych byl bílým kritikem v USA, používal bych místo slova jazz slovo blues. Pořád. Víte co myslím? Myslím, že blues je

víc slovo zvuku než jazz. Blues je zvuk a taky přístup k muzice. Která vás přivádí do jiného tempa, víte co myslím? Střední tempo a rychlý tempo. Měl bych říkat blues místo jazz. Nevím co říká Feather

nechal mne narodit se jiný den /směje se/. Narodil jsem se 26. května, ne 25. Ale to je dobrý, zkouší to, no. Leonard je dobrej.

JF: Když Feather psal kriticky o jednom vašem koncertě, Jazz Forum dostal dopis od Maxe Roache, který vás bránil jako umělce...

MD: Max je fajn. Je jako můj brácha. A cokoli řekne proti mně cokoli, Max mne bude bránit a vyhlásí mu válku. Chudák Leonard.

JF: mohl byste nám vysvětlit, co mínil Gil Evans tou poznámkou na Star People, protože to není dost jasné.

MD: Dyk to snad je slyšet ne? Gily píše pro mne, víte, když nemám čas, když spím, když si chci něco zapamatovat atak. Víte co

myslím? Často neočekávu nic sepsat protože mám v hlavě zároveň něco jiného. A tak mu řeknu aby to zapsal, řeknu mu jak a kam. Tak to dělá. A když já bych měl vědět kam bych mi dát tu či onu poznámku o muzice, on mi řekne. Víte, kombnujeme hlavu a tělo.

JF: Jeden čas se hovořilo v souvislosti s Gilem a Vami o novém projektu nějaké desky a nic z toho pak nebylo.

MD: Ale možná bude, třeba příští jaro. Musíte počkat.

JF: Plánujete větší orchestrální věc, jako třeba Sketches of Spain nebo Miles Ahead?

MD: Nevím. Myslete si o tom co chcete. Dovíte se to až to bude venku, ať už si o tom pak budete myslet cokoliv. S Gilem se sejdem příští měsíc, protože teď má nějakou práci. Mluvil jsem s ním než jsem odjel sem.

JF: Hudebníci vás považují za mistra ve vytváření prostoru. Jak Vy se díváte na roli prostoru ve vaší hudbě?

MD: No, když s někým děláte něco, musíte mu to nějak říct, že. Dobrá. Víte, když najdete holku která vás potěší, musíte ji nechat prostor aby vás mohla potěsit. Nemůžete být pořád navrch, rozumíte co myslím? Tak je to i v muzice. Když si namete ty muzikanty, víte proč si je najímáte. Vím že Jones mi poskytne silné pozadí na basu. Al Foster mi dá silné pozadí na bubny. A já vím, kdy budu hrát na piáno nebo syntezátor tak, aby to souznělo s orchestrací a ne abych to byl jenom já. A vím jak to bude znít dohromady, s malým prostorem tu a tamhle. Napíšete malé části a pak ty malé části "uprostorujete", rozumíte co myslím? Chcete slyšet něco mezi tím, a pak víte, jak reagovat, víte co tím myslím? Hušba je jen paměť, tedy /ukazuje na čelo/ máte paměťovou banku, že? Všechno, co tam máte od té doby kdy jste se narodili můžete transformovat do té muziky a naopak, co muzika převedla do vašich genů. Když pak hrajete na trubku nebo na jakýkoliv hudební nástroj, víte, když hrajete v různých klubech, slyšíte různou muziku, kokákte na holky, slyšíte hluk, musíte to tam pak všechno dát. Když pak ten prostor opustíte, musí to tam být slyšet. Rozumíte co tím myslím? Sledujete mne? Poviďte, víte co myslím? Přestěte si to pak ješ jednou.

JF: Když nahráváte ve studiu, skládáte jednu věc dohromady z různých částí?

MD: Jo. Musíte zjistit co k sobě pasuje. Je to jako skládačka. Jako muzika. Je to jako paměť ve skládačce. Jako když používáte automatického bubeníka, protože ten tam je pořád. Vezmete jeden úder a přemístíte ho jinam, podle toho jaký rytmus chcete. Nikdo neudrží rytmus dokonale.

JF: Nikdo? Ani Al Foster?

MD: Nikdo, ani jeden. Možná já... ne, nikdo. Když chcete změnit rytmus, protože tam máte deset hráčů, musíte to udělat uprostřed lůtky nebo 8čky nebo 32nky. Jenže to je konec, rozumíte? Když to musí být rozdělený na tři části, musí to taky sedět. Nejde to na 98 a půl, musí to být 98 nebo 96 nebo 94 nebo 92. Musí to dokonce být na ty poloviny, aby to sedělo a znělo dobře.

JF: Když komponujete, začnete melodií, basovou linkou nebo třeba rytmickým vzorem?

MD: Nevím. Často je nemožné říct jak to začlo. Možná by se dalo říct že začínám zvukem. Většinou zvukem. Vy se mě ptáte otázky na který nevím jak odpovědět, ...

Manažer Robert Blank zasahuje : Je pět hodin, čas připravit se na koncert. V pořádku, odpovídá Milese. Blank: Už to trvá dvacet minut. Davis se diví - dvacet minut? No to se teda lepším. Ale to je snad už konec ne?...Nemyslím že by lidi dali na to co říkají muzikanti. Já tvořím, nesrovnávám. Už nechci bejt ten kdo jsem býval. Doufám že jsem se za ta léta zlepšil, ve zvuku i kompozici.

Dnes se odehrává v Brazílii velká bitva mezi materialisty a těmi, kteří věří v duchovní svět. Materialisté věří, že život začíná když je člověk zrozen a končí když umírá. Tito lidé přemýšlí o penězích, moci, výhodných pozicích. Ta druhá skupina lidí věří, že duch je bez konce a že z tohoto života vede cesta k lepšímu životu. Musíme se naučit, že duchovní svět je mnohem důležitější než svět materialismu. Materialisté možná svět zničí nukleární silou, protože nevěří v ducha a nevěří že duch nikdy neumírá...

AIRTO

Nikdy jsem automatického bubeníka nepoužil, protože nechci mítchat přirozené zvuky s umělými. Já jsem se nenarodil do počítačové éry. Představuji svět přirozenosti a přírody. V tomto životě jsem hudebník, který hraje na perkuse. Možná budu v příštím životě počítačový technik. Ale teď je to jaksi nepřirozené, když přírodní perkusionista studuje elektroniku. To je matematika, vědecká práce, a já ji ponechám těm, kteří se pro ni narodili...

MOREIRA

Že by byl automatický bubeník nebezpečný pro lidský kontakt s jazzem, to se přímo říct nedá. Je tu mnohem víc věcí, které jsou v tomto okamžiku pro člověka nebezpečnější. Vlastně nám stroje velice pomáhají. Jenže pokud víme jak s nimi zacházet. Vlády světa mají příliš mnoho peněz a nevědí, jak je utratit a tak pomalu ničí celé lidstvo, ničí celý svět. Nemají ani páru o tom jak své moci opravdu využít. Stejně tak se to dá aplikovat na hudebníky. Máme nádherné mašinky, ale neumíme je správně využít a to je velmi nebezpečné. Pak mohou tyto stroje zabít hudbu na světě. Pijdou další generace, které budou syntezéry vychutnávat, ale já si myslím, že nakonec se všechno vrátí k přírodnímu zdroji zvuků. Elektronika je velice módní záležitost. Jsou tu ale lidé, kteří se do elektronického věku narodili a umějí to s ní, umějí mít pocit z elektroniky...

HUDEBNÍK SVĚTA

První zvuk, který vydá každý člověk, je hlas. V hudbě byl hlas také první, a perkuse byly druhé. Myslím že to je dobrá směs - zpívat a hrát na perkuse. Lidský hlas umí být dokonale rytmický nástroj. Když se Indové učí hrát na table, musí se nejprve rytmy naučit zpívat...

Zvuk i rytmus jsou stejně důležité, nelze něčemu dávat prioritu. Zvuk neexistuje bez rytmu, rytmus neexistuje bez zvuku. Jsou jako muž a žena, jako dva kamarádi...

/Airto MOREIRA provedl ke konci roku 1983 v chrámu v Kolíně nad Rýnem svou MŠI pro orchestr a sbor, ve spolupráci s Gil Evansem a Kolínským rozhlasem./

POUŤ ZA SNEM

aneb ponovorocní zamyslení nad útekem před realitou

"Viděl jsem nejlepší mozky mé generace..." kvílí Ginsberg, a jeho "ztracená" beatnická generace dnes přednáší na univerzitách nebo se udrogovala nebo nechala zkorumpovat, jako jinde a jindy. V pravidelných vlnách se z mé země ztrácejí desítky muzikantů, malířů, básníků / a doktorů a inženýrů co jdou za zaměstnáním nebo koníčkem, ale ty neznám a tak těm se zde věnovat nebudu / i pomocných dělníků kteří chtějí hrát nebo jen poslouchat bigbýt. Když hned po krizových letech zmizela první vlna a s ní přítel Miloš Klíma do Švédska / Kryl, Khunt, Kozel aj. jinam/, bylo to jasné. Rvacke zoufalství. Když po 72, po rekvalifikačních zmizeli talové, jako Arnoud Šedivý, bylo to z jejich muzikantského hlediska pochopitelné. Když v druhé polovině 70.let utíkali další, už to bylo podezřelé. Před čím, a hlavně za čím, za jakým snem jdou? Když utekl Franta Šimák, a po něm všichni Adepti, chtěli především hrát. Dost li se všelijak do Švédska, nakoupili aparatury, desky, kouřili, poslouchali, a jedinej Franta se chytil. Jenže jako malíř. Když utekl Fickwiak, truhlář a baskytarista, s překvapením jsem se dověděl, že studoval sansart na jazykovce. Brzy se dostal do Kalifornie a pravděpodobně člá co chtěl. Cestou prošel všechno to co ti ostatní, kteří v hospodách na malé straně u piva snili o tom, jak v tom německu budou hrát, pak v mnichově u bavorského piva snili o tom, jaké to bude v Americe, a z A-ky přišla zpráva o Kopalíkovi, prošel to výrobci okopčeným aparatur, jak lije v Texasu, ale snil o pivu v Hloubětíně. Jerry Tomášek byl v Praze nešťastnej a proto pil. Teď prý chodí v Torontu do DC, kouká do klece s opicema a křičí na ně "takhle sem žil třicet let!" Když Káťa Klečan po stě bolestně prožíval rozchod s tou, se kterou se zrovna rozešel a rozhodl se utéct, jel do Jugošky. Vlezl do autobusu, o kterém mu říkali, že to jde, skrčil se za zadní sedadla, ale vyhnátlí ho. Měl totiž už všechny věci poslaný ven po Němcích, kteří mu líbili, že ho na falešný pas provedou, ale pár kilometrů před hranicema si to Němec který ho vezl rozmyslel. Klečan tedy vlezl v noci do moře a že přeplave. Plaval celou noc a malem se utopil. Zachránili ho rybáři. Zavřeli ho, eskortovali, z vlaku vyskočil a hurá zpátky, znovu ho chytili. Sebrali pas. A po několika letech v Praze, šťastně zamilován a očekávající dítě, podal se, a žil v NSR. Jenže, přes prvotně nadšené dopisy o Veronice a holčičce brzy od nich odešel, a zije sám. Stále tam, kde byl tady. Sám v sobě zmatenenej. A před sebou neutekl. Když Pavel Büchler honil voďu s cizinkama, neuklízěl coby domovník, a potádal happeniny coby nejavantgardnější výtvarník, cvičil karate a spíral sny, netušil, že ho první mládežnický maďarský celník odhalí: ač výtvarník profesionál /ostal se na skolu, ale brzy ho vylili/, zfalsoval razítko do pasu tak špatně, že ho při mezipřistání v Budapešti z warawy chytli. zavřeli na měsíc na samotku a tak ohnali, že když si odesedl rok v Praze a měl pak soud, byl rád, že z toho všeho vyšel se zdravou hlavou. Další rok pak chystal vystěhování, sepisoval přírůdky co a jak je třeba k všem těm povolením, a skončil coby grafik v Cambridge, havaroval s autem, uzdravil se, atd. Když hlídač Petřínské věže a velmi dobrý karatista samouk Drašnar utekl s dcerou šeriálisty Dietla, chtěl dělat v USA filmy.

Přečkal sběrný tábor v Alpách, dojel do Utahu, a zamrzl v Salt Lake City, mezi zrovna takovejma maloměstákama před kterýma odtud utíkal. Jeden film prý udělal, s ohlaseem, tak kdo ví.

Jsou tací, kteří utíkají, ale ne za snem. Za realitou. Pavel Šlinder utekl připraveně, s dítětem, žije v Kalifornii, dělá dobře placenou práci, má plány do budoucna, ale ohlížet na první dva tři roky v cizině coby emigrant za žádnou cenu nechce.

Když utekl diší Števích, vlasatý kytarový nadšenec, kterej neuměl hrát s lidma, ale když to rozbalil sám, tak to šlapalo jedna báseň, utekl s holou prdelí a s takovou tam žije dosud. Měl adresy lidí, kteří by ho brali takovýho jakej je, ale ani k nim nedojel. Když dostal od někoho 100 marek, koupil si hned svetr a cigarety. A nezbylo mu zase nic.

Dlouhý Hans z NDR se zamiloval do své kolegyně, které se podařilo se provdat do NSR. Setkávali se v Praze a plánovali setkání tam. Čekala dítě, chtěl to snít or, chlit nebo to, a chytili ho. Zavřeli na několik let.

Grafik Wágner zůstal bez ženy, tam kde chtěl. Teď je šéfem reklamní agentury, má jednu milánku s bytem v Londýně, jednu v Paříži, žije s další v Bonnu, a chrochtá blahem.

Hutka, Třešňák, ti překročili Rubýka, oh rúbýý, nedalo se jinak. Věděli co a jak. Lid šidon přetáhl ven i Marcelu s dětma květinové období na mostě Karlově. Jakubovi se nechtělo. Musel. Taky.

Kde zůstaly sny mé generace, které byly spřádány na mejdanech, na mostě, v hospodách? I taková úzce zaměřeni nadšenci, jako byli Trnavský a Zrátouchvilová, kteří zdánlivě dosáhli toho čeho chtěli, zjistili, že nemají nic. Že se taďy uskutečňovat sny nevyplácí. Že je zcela chybné vůbec chtít sny uskutečňovat.

Když konečně odjel idealista do morku kostí, naivní J.J.Neduha, zřeknuv se dvou synů, tří žen, lepičství pytlíků a štangastovského místa v mnoha píticích, odvezl s sebou i sen celé generace. Byl posledním mohykánem party z mostu Karlova, protože ti, kteří zbyli, už dávno svou roli v životě našli, a své sny buď drží na uzdě v snové konfirmě, t,am kam patří, anebo dávno zjistili, že snění je jedno a bdení zase něco zcela jiného. A michtat se to prostě nedá. Kde byla chyba těch, kteří odesli za snem, ale nedokázali ho realizovat ani v zemích neomezených možností? V tom, že jen snili a nenaučili se ani řeč země kam odjeli? V tom, že neuměli nic jiného než snít? Kdo je nenaučil myslet, jednat, kdo zavínil že zůstali jako velké děti, neschopní přizpůsobovat se měnícím se podmínkám, neschopní najít sami sebe? Je i tohle důsledek lavin,, avolněné rokem 68, a tedy další negativní dopad romantických snů jiné generace 60. Co způsobilo, že nebyli schopni strávit veliký dar pocitu svobody, který jim proletěl kolem nosu, a ze kterého se už prakticky nevzpamatovali? Proč pak zůstali nostalgicky stát na místě? Proč nehledali řešení jinde než ve vnějších podmínkách okolo nich?

Viděl jsem nejlepší mozky mé generace, jak prolévaly závitky pivem a zamazávaly průduchy planými sny, založenými na nepodložených informacích. Viděl jsem je stavět snové konstrukce na písku zmatků které měli sami v sobě. Viděl jsem a dověděl se o pádu snových staveb, utopených nadějích, ztroskotaných plánech. A přece i tihle jsou součástí celé epochy, i tihle tvořili svými nezdrary celkovou mozaiku konce 60. a celých 70.let, tihle se do ní svými kamínky podepsali. I tihle jsou reprezentanti ztroskotání celé jedné generace, kterou doba, ve které přišla na svět, vyvrhla. V nich, v těch, kteří odesli za snem, byla napsána kapitola /nejen kulturní/ historie jednoho národa. I když zatím čekají na svého Fitzgeralda, Remarqu, Kerouaca, Salingera, Hrabala.

PADAJÍCÍ OBSAH AUT NA VÁCLAVÁKU

=====

(sen z 20.6.1983)

...jdu dole po Václaváku, někde mezi Alfou, parkem a myší dírou jsme s Helenou na přednášce pro dospělé. Ve svažujícím se moderním hledišti je plno, ale pozornosti mnoho není, hospodynky začínají pomlouvat mladý, jedna dokonce obtěžuje sousedky a chystá se někoho fackovat, když tu všichni vzhlednou a vidí, že z nebe padají nějaké věci, jakoby někdo ve velké výšce vysypal obsah auta, nejprve padají drobné maličkosti a rádia a polštáře, pak sedadla a nakonec převrácené sportovní auto bez střechy, ale ne, střecha je dokonale průhledná, bez jediného opěrného rámu, zdá se že to snadne přímo na nás ale je to optický klam, i když podopadu se na nás začnou sypat droboučké úlomky skla. V tom začne padat druhé auto...

STREZTE SEN JAK OKO V HLAVĚ

NÁVRAT KOSMONAUTŮ

=====

(sen z 8.7.1983)

Velká sláva, ulice plné očekávajících, na stěnách domů obrovské promítací plochy a na nich komentátoři, vstupy přímých přenosů. Zatím jen instruktážní filmy ze cvičných přistání atd. Vrací se totiž první člověk který navštívil jinou planetu (nebo snad jinou hvězdu?) Jeden ruský kosmonaut mu letěl naproti a teď mají přistát. Ten Rus se jmenuje Bělov. Ten slavnější je brácha mého spolužáka, znával jsem ho.

Jásot, na projekčních plochách už začal přímý přenos, je vidět jak kamery švenkují a hledají padáky, už je zachytily, další jásot, ro se rozevřel hlavní padák, transfokátory pracují, pak dlouho nic není vidět, ale pak znovu detail lodí, je vidět i skafandry kosmonautů, padají volně vedle lodí, plácají do sebe radostí a padají atmosférou.

V davu povídáme, sestra si vymýšlí neexistující podrobnosti ze života kosmonauta, trochu se na ni zlobím, přes oblohu přelétávají obrovské transportéry, ale něco nehraje, a najednou je mi jasné, že je to jenom divadýlko, něco jako když Zeissovou aparaturou promítají na stěny hvězdárny koloběh planet. Lidi se nechali obalamutit, ale já už jistě vím, že je to podfuk, znával jsem totiž toho kluka a je to někdo jiný, budou prý znovu opakovat přímý přenos, ale je to jen upravený záznam toho předchozího filmu...

ZRYCHLENÉ SCI-FI S KATASTROFOU

=====

(sen z 9.7.1983)

...jakoby jste přetáčeli rychle videokazetu, budova Motokovu, ale za ní dvě tři větší budovy, něco jako centrum RVHP, koukám že ze širokého komína se valí kouř, nikoho to nevzrušuje ale kouře je stále víc, pak přege, mravenčci lidé začínají pobíhat a dole začínají mravenčci hasiči chrlit vodu, ale moc to nedostříkne, lidi se začínají spouštět primitivním rum-pálem, zrychleně pobíhají, vypadá to že tragédie je neodvratná, jako z katastrofických románů USA...

BÝVAL JSEM ROZHORČEN, TED UŽ JSEM JEN POBAVEN
JSME TI, PŘED KTERÝMI NÁS RODIČE VAROVALI
VÍC ZÍSKAŠ PISTOLÍ A VLÍDNÝM SLOVEM NEŽ JENOM VLÍDNÝM SLOVEM
NIKDY NEZKOUŠEJ UČIT PRASE ZPĚVU! MRHÁŠ SVÝM ČASEM A OBTĚŽUJEŠ
TO PRASE
NIKDY NEKOPEJ ČLOVĚKA DOKUD NELEŽÍ NA ZEMI
VŽDY JSEM BYL BLÁZEN, ALE POMOHOLO MI TO NEZPĚŠÍLET
KAŽDÝ MUSÍ V NĚCO VĚŘIT. JÁ VĚŘIM, ŽE MI PŘINĚSOU JEŠTĚ JEDNO
PIVO
JAK TĚ MÁM MILOVAT, KDYŽ SI NECHCEŠ LEHNOUT?
NEKOUŠ BERČONNÝ, TAK VELKÝ ZASE NEJSI
DĚLÁM VŠE PROTO, ABYCH BYL TEN, KDO JSEM, ALE KAŽDÝ CHCE, ABYCH
BYL JAKO ON
SYMPATII NAJDEŠ VE SLOVNÍKU HNED VEDLE SRÁČEK A SYPYLIS
NEJSIEN HLUCHEJ, JENOM TĚ IGNORUJU
AŽ JE TO COKOLIV, JSEM PROTI!
JAK TI MŮŽU ŘÍCT, ŽE TĚ MILUJU, KDYŽ MI SMĚÍŠ NA OBLIČEJI?
ZAVŘI HUBU A TÁNCUJ!
NEMÁM PROBLEMY S PITÍM. OPIJU SE - PADNU NA ZEM - BEZ PROBLÉMU
KDYŽ JSEM DOBRÝ, TAK JSEM VELICE DOBRÝ, KDYŽ JSEM ZBEJ, TAK
JSEM LEPŠÍ
NEJSEM PROTI NIKOMU ZAJÍMAT - NENÁVIDÍM VŠECHNY SYŽE
SCARY, ALE MOJE KARMA PRÁVĚ PŘEDBĚHLA MÉ DOOMA
ZALAMUJ DĚLA CO MŮŽE, GÉNIUS DĚLÁ CO MUSÍ - JÁ DĚLÁM ZA CO MI
PLATÍ
BUĎ OBLIČNÝ JEDNEJ NORMÁLNĚ
KDYŽ NECHÁPEŠ ME MLČENÍ JAK CHCEŠ POCHOPIT MOJE SLOVA?
BUDEŠ-LI MÍT HLAVU OTVĚŘENOU, NAHÁZEJ TI TAM LIDI Z BUSU
CÍPÁDKU
BOJOVAT ZA MÍR JE JAKO BOJLOŽIT PRO PARNENSTVÍ
MŮJ PRÁVNÍK ROZSTÁVA TVÝHO PRÁVNÍKA
ZKOUŠENOST JE TO, CO ZÍSKAŠ, KDYŽ NEZÍSKAŠ COS CHTEL

/Z nabídky potištěných triček v USA. Přeložil
amateur/

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ KONCERT SKUPINY I N R O U

/ Z připravovaných "pamětí" rockera Mikoláše Chadimy/

...esesem gymnázija nad školou se rozhodlo uspořádat na žofíně koncert a aby tam bylo plno, tak jako hvězdy večera měli hrát Formace, což byla nová Kozlova a Mišíkova kapela kterou založil Kozel po vyhození z blúeřektu, vlastně f té době už byl efekt modrej. Chtěli tam mít ještě jednu kapelu, protože těm svejm ze školy moc nevěřili a Jeník Koucký nám to dohodil. Hlad po bigbýtu byl tenkrát velkej, nigde se nehrálo, a tak jsme nastoupili před nacpanej žofín a sotva jsme začli ladit, vodešla basa. Tony vylez nahoru a začal spravovat. Po pěti minutách začli lidi pískat a házet desetníkama. Taky přilítli i polomáčené sušenky v čokoládě. Čekali jsme asi čtvrt hodiny a chroupali jsme sušenky. Kupodivu jsme byli klidní. Vybrali jsme na těch 40 minut většinou vlastní věci a jedno blús a taky jeden vyřvávací trhák, už nevím vod koho, kterej sem zpíval já, protože Venca to odmít', že si nebude ničit hlasifky. Věřili sme si a byli přesvěčený, že to dokážem zahrát tak že budou čumět. A čuměli. Koncert byl samozřejmě "k tanci", ale tanečníci toho po dvou skladbách nechali a přihlíželi ve stoje v houfu před pódijem. Rozjeli sme totiž velký pohybový šou fčetně skákání a padání na zem, což byl úkol můj a Vencův, protože kytaristi přeci jen neměli takovou volnost. Navíc sme moc chtěli dokázat že sme dobrý. To gvůli tomu pískotu na začátku. V hledišti seděli Guma s Ernoušem a my sme si fšimli, že po chvíli fstali aby viděli co se na pódiju děje. A špijóni vyslaní aby nenápadně sledovali co budou říkat donesli zprávy typu "docela nadějný, co?" "ty kluci to někam dotáhnou" atd. Lidi byli nadšený a museli sme přidávat. Mám z toho fotky e na jedný řvu až sou mi vidět mandle. Dali sme do toho tenkrát fšechno.

PŘEHRÁFKY

...zhodou okolností to byly poslední přehrávky PP of U. Hrli výborně a i to co hrli bylo výborný. Gd'ž dohráli, nastalo velký poroty dohadování. Ideologickej dozor se dohadoval s druhou částí poroty kterou tvořili Černý, Vyčítal, Janda a další které si nepamatuju. Nehledě na muziky dozor nejvíc sraly dlouhý vlasý. Zrovne začlo tříhání hudebníků a i Ernouš a Kunt kteří dělali přehrávky s Energitem už byli zastřižený, což jsem považoval za zradu. Plastyci nastoupili s vlasama svázanejme a schovanejme za límcema, ale jak to rozjiždli, tek jimty copy začly jednomu po druhém vylejzat. Dni na to srali a tak gd'ž dohráli, byla to parts největších pražskejch mařen. S obavou sem se díval na stůl poroty. Tam ale vládlo celkem nadšení, akorát jeden v šedm vobleku čuměl nepřátelsky. Po dobu dohadování poroty nás v hodili ze sálu a napětí bylo přerušeno až oznámením, že Plastyci udělali dvojku, což vlastně bylo nejvyšší ocenění jaký mohl bigbýt dostat. Na chodbách se televizní hvězdy třepaly strachy, Špinarová brečela protože jí nechtěli zvýšit třídu. O to víc jsem si cenil Plastyků že na to srali. Ofšem za týdem sem se dověděl, že ideový dozor zvítězil a Plastykům přehrávky sebrali. A moje touha živit se hudbou začala olednout.

NESNĚTE DOMA SNÍME ZA VÁS

UPERMETRO POD ŘEKOU

=====
ousek snu z 10.10.1983)

Nasedli jsme všichni do jakéhosi rychlovlaku nebo rychlový-
tahu, jedeme do kopce, okýnkem je krásně vidět panoráma, ze
zacátku to nemůžup poznat, už jsem ve Varech 10 let nebyl, mno-
ho nových výškových budov, najednou sjíždíme prudce dolů a je
vidět že míříme pod řeku, těsně u vjezdu pod Ohři musíme zastou-
vit, tunel je stále ještě ve výstavbě, nějakí kluci zoufale rych-
le oddělávají síť, ale něco se jim zaseklo a tak celý vůz, vypa-
dající jako ponorka, čeká, kousek vedle se staví nový most a už
postavené pilíře vypadají hrozně moderně a zajímavě, jako vyč-
návající polokoule na kterých je sada dalších polokoulí, jako
kuličky z kulíkových ložisek. Kluci konečně zmizeli, my couvne-
me a pak vrazíme dovnitř, princip je nějaká tehnická novinka,
jaksi se procouváme tunelem o průměru o něco menším než je rozměr
té ponorky, je slyšet jak se stěny z podivně elastického materiálu
napínají, obepínají naši ložiska těsně, napětí stále roste, už
je sice vepředu vidět světla, ale rychlost klesá a odpor stěn tu-
nelu narůstá. Sedíme natlačeni v malých kupátkách těsně vedle
sebe, je slyšet hovor ze sousedních kupé, povídám taky nahlas že
by mohli dát dovnitř žárovky abychom mohli aspon číst, je cítit
jak se třeme o stěny tunelu, ale pak přece jen se slyšitelným
mlasknutím ponorka vyhřeze z tunelu a po malinkém rozjezdu zas-
taví ve stanici. Chvilí se sice nic neděje, ženský jsou děsně
nervózní, ale pak to začne pukat, stěny vozu se rozpadají a pu-
kají a po kusech se sloupou, jako když sloupáváte z prstů zbytky
kanagomu. Všichni vylézáme ven a říkáme si teda do tohotole dokud
to nedodělají už nevlezem...

VARIACE NA MALEVIL

(sen z 15.8.1983)

Šijeme v nějaké partě někde na předměstí, hospodářské sta-
vení, každé ráno odchází muži na sůber čehokoliv k jídlu a uži-
tečných zbytků. Jednou brzy ráno je náš tábor přepaden tlupou
výrostků se samopaly v rukou, ale podaří se mi, když všichni
stojíme s rukama nad hlavama, využít zmatku když se jedná žena
hystericky rozežtká a začne bránit své dítě, vytrhnout jednomu
samopal s takovou tou křatickou imitací pažby a vystřelím dáv-
ku jejich vůdci pod nohy a donutím je všechny složit zbraně.
Svážeme je, posadíme pod strom a radíme se co s nima. Jednomu se
ale podaří vytrhnout pistoli nepozorné dívce která je měla hlídat
a už to uase vypadá na to že prohrajem, ale já neohroženě vybo-
juju samopal zpátky z rukou kluka kterej se vyděšeněj mou odva-
hou s jakou jdu přímo proti němu a zase to vypadá že vítězství
bude naše... už je čas vyrazit, ženy zůstanou doma s budou se
snažit něco uvařit, my vyrážíme přes obrovské smetiště někam
dál do města, kde jsme zatím ještě nebyli, abychom prohledali
další bývalou čtvrť s prozkoumali ji...

TEN PITOMEK MORAVEC

povídka z ČRB / = české rockové budoucnosti/

"Jak to vypadáš.?!" zamřměl devátou H hlas ředitele Vaňouse. Třídni učitel Kohát zbledl ještě víc, celá třída se prikrcila. "Tak ty nepřestaneš provokovat?"

Žák Moravec, bledý, útlý a uhrovitý mladík, se statečně snažil odolat výbušného pohledu ředitele, ale do zpěvu mu nebylo. A co, holky kouksj', líbe taky, tak těch pár minut křiku přečkám, myslél si. Jako by nebylo jedno, co nosím, že jo.

"Kdo je tu předseda DRO / ? Jak dlouho už tak chodí? Jak to, že jste to nehlásili?" páčil Vaňous otázky z pod orlího nosu a metal blesky z pod huňatého obočí. Kára, třídni předseda DRO, bojácně povstal v očekávání dalšího přívalu výtek, ale Vaňous se překvapivě otočil na podpadku a vypálil ze třídy. Třicet šest červených, zelených, strakatých i úplny holých hlav hledlo stíídavě na Káru i Moravce. Učitel Kohát, jako vždy neschopný t řidu zvládnout, rezignovaně ťukal na nezapojený Moog typ 2006. Taky už konečně měli dodat ty Synclaviery, ne tomhle se nedá pořádně vyučovat...

Kára se sehnul, vytáhl z pod lavice třídni sešit rokáče / a alibisticky ho strkel nejbližším sousedům pod nosy. Na stránce z posledního týdne se to u jména Moravec hemžilo černými tečkami. T řidou naštěstí zazněly první tóny Satisfaction, oznamující přestávku. Třicet sedm žáků a jeden učitel překotně vpoínalo Moogofony, ukládalo dálková ovládání a mikrofony a sluchátka, a vybíhalo na chodbu ZDŠ/+ bři Jandů ve Slezské ulici v Praze 2.

"Jak tedy vlastně vypadal?" Zeptala se učitelka Nováková, proslulá svými příšerně staromódními brýlemi, do kterých ovšem měla espoň namontovány sluchátka svého walkmana, který jí klimbal na mohutném poprei. Přerušila tak další ředitelovo řvaní ve sporovně. V očekávání podpory i od ostatních členů pedagogického sboru otáčela svým červenofielovým drdolem sam a tam; copak je tak blbá...myslela si většina členů sboru a horlive čmárala na obaly CD videodesk, připravených na další hodiny ve třídách. Kdyby se to rozneslo, můžou nám sebrat ten zájezd do Moskvy. Co to stálo přemlouvání aby děti víc soíraly staré hity...

"Co když se to roznese a seberou nám ten zájezd!" popadl Vaňous opět ředitelský dech. "Jak já budu vypadat na poradě KRDR/++ zrovna když nám mají dodat těch 100 Synclavierů? Jak splníme PRT/+++ na příští rok? Co když nám nedají pořadatelství Rockáče 2019? Copak to jde, po tom všem, co jsme vybudovali...?"

A já je, Už je to tady, prolétlo střapatými hlavami učitelů. Teď začne vyprávět zase o přehrávkách a koncertech v legendární Lucerně, kterou pamatuje jenom von, a pokud nezatisfachčí, dočkáme se i citátů z Flestyků.

7 DRO - Dětská Rocková Organizace, zsl.1995, organizováno 96% dětí

/++ rokáč, v dětském slengu DRO, přeneseně třídni kniha DRO

/+ ZDŠ, Základní dvanáctiletá škola, první stupeň všestranného rockového vzdělání

/++ KRDR - Komise pro rozvoj dětského rocku, organizátorka vyhledávacích talentových festivalů na dětské úrovni

/+++ PRT, plán rockové talentovosti, nejlepší ukazatel dobré práce vedení každé ZDŠ

"Kolik odhodlání v nás tenkrát bylo!" pokračoval Vaňous. "Když jsme stávali před těmi stařeckými antirockovými komisemi, které na nás křičely abychom se zeslabili, jako se rock dal hrát pod 90 decibelů! A vidíte, VRBR/+ z devadesátého čtvrtého obrátila kolo dějin a právem pozvedla rok tem, kam vždycky patřil, na výsluní dějin! Rockový muzikant jako předvoj revoluční avantgardy je dnes symbolem spojení rocku s lidem", soptil Vaňous a prskal na hlavy svého učitelského sboru. "Jak nás tehdy utlačovali! Jak nás pronásledovali! Kolik obětí jsme museli přinést ve jménu neporazitelného rocku, abychom pak mohli předat pochodeň slavné VRBR dalším generacím. Rock ovládá celé kontinenty a brzy ovládne celý svět! Což je nejlepším důkazem jeho dějinného předurčení a zákonitosti pozice kterou si vydobyl! A někteří mladí dneska? Ničeho si neváží! Vždyť my jsme bojovali pro tuhle mládež, pro její budoucnost. Jistě", zklidnil se ředitel trochu, "máme mládež ve valné míře v rocku vychovanou a rockové věci oddanou. Ale jak dlouho ještě", a už znovu řval, "jak dlouho ještě budeme trpět výstřelky, které kazí společné dílo nás všech? Je na čase zaujmout jednoznačné a nekompromisní stanovisko!" nehodlal Vaňous skončit. Řady učitelských hlav se skláněly níž a níž a všechny myšlenky se upíraly k telestěně; nikdo se neopovážil pohédnout nahoru, aby nepřipomněl Vaňousovi portréty slavných rockářů, které, zlatě zarámovené, lemovaly stěny sborovny. Vlevo prostovlasí Janda, Hladík, Šindelář, vpravo vlasatí Hlavsa, Kabeš, Mišík a další. A konečně, drásavé tóny kytary z poloviny minulého století přerušily procitěně rockový projev ředitele školy a daly pokyn celému sboru k hromadnému úprku do tříd.

"Hele, Moravec", hučel do provinilce třídní předseda Kára, "jak sis to vlastně představoval? Dyk nám kazíš třídní průměr! Jsme druzí a mohli jsme dokonce možná i vyhrát. Copak ty bys nechtěl hrát hymnu na konec roku před celou školou?"

Moravec mlčel. Hlavu mezi ramínky, šlehal pohledem dopředu, k lavici, ve které si špitale jeho Líba se svou sousedkou. Kašlu jim na ten jejich státní rock, myslel se. A kdybyste tak věděli, že mám doma schovaných pět jenom zvukových elpíček! Mě by sice zavřeli pro PND/+, ale oni by si to taky vypili. Kdyby se Líba aspoň otočila...

Žákyně 9.H Líba P. se otočila, proklála pohledem nejistého Moravce, který se zachvěl jako když jím projede skřek nejnovějšího FM syntezátoru, a znovu se dle do vzrušeného novoru se sousedkou. Teď jenom přečkat DR /+++, přemýšlel Moravec, už mám tři sardele, a ta Nováková mě určitě vytasí z Alternativního období...

"Klucí, klucíí, buďte ticho..." křičela Machková, sousedka Líby, "sepsali jsme návrh, Líba vám to přečte..no tak, Líbo!" Zatímco Moravec ztuhl a valil oči na svůj idol, Líba vstala, a z nějakého círu syntezátorového programu četla:

"Víte zrovna tak jako já, že by nám to všechno mohlo uškodit až si budeme dávat přihlášky do SRM /+++!

/+ VRBR, Velká rocková březnová revoluce /27.3.1994/, počátek novodobých dějin lidstva a ěry Rocku

/++ PND, přechovávání nerockové diskografie, přečin proti Rockové Ústavě z r.1996

/+++ DR, Dějiny rocku, povinný předmět žáků ZŠ a Rockové školy /studium historických nahrávek, kazet, videodesk apod./

/++ SRM, Svaz rockové mládeže, zal. 1997, celostátní mládežnická organizace, ústřední zřizovatel

AMATEUR: SNÍM » TEDY ŽIJ

A to už ani nemluví o potížích při přihlášce na Rockovou /⁺. Kdo má nějaký škraloup z rockáče nebo EsErEm, tomu ani Janda nepomůže. A já budu učit DéEr jako můj táta, a ani nejekej pitomec Moravec mi v tom nezabrání!" Zlatavě fialové čupřiny nadskakovaly nad něžným nosíkem, ale svět žáka Moravce potemněl a sčvrkl. I ty, Líbo?

"Teda, sepsaly jsme tady s Ančou návrh na vyloučení z rockáče, takže kdo souhlasí, zvedněte ruku...aby se vidělo, že s ním v tom nevěříme, že jo.."

"No nekneťe", ječela kráva Machková, " když nechodí pouštět důchodcům RHPB, /dokonce ani neodebírám Rockovej mladej svět/, /⁺⁺, tak by aspon nemusel provokovat tím voblečením, že..."

Líbo, Líbo, cos mi to udělala, drtil žák Moravec své totální zklamání mezi zuby. Jak je nenávidím. Jak krutý je svět ve kterém musí člověk povinně vyznávat rock. Stejně si všichni doma pouští HSV/⁺⁺, ale na veřejnosti jsou rockeři jak víno. Co teprve ti pupkáči z Ministerstva rocku a ředitel! Rád by věděl, co opravdu dělali před VRBR a jestli vůbec někdy hráli rock. Nejspíš někde zalezli, dyk je známe. Já jim kašlu na ty jejich rockové zásluhy. Chci poslouchat co mne baví a veřejně. Všichni hromedně hlasují pro SR /⁺⁺, chtěj' se dostat na školu /nenávislný pohled směrem k Líbě/, byty maj' plný neodpečetěnejch kompletů...

"Tak slyšíš, Moravééc", ječela Machková, "třída vodhlasovala tveje vyloučení z rockáče. Buď se necháš obarvit a budeš nosit školní džíny jakomy, nebo..."

"Co nebo?" neudržel se Moravec. "Co nebo? Já vám na ten váš rock kašlu z vysoka, rockáči jedni usmrkaní!"

Húúú, zašuměla třída do doznívajícího prásknutí akusticky upravených hi-fi dveří devátá H. "Ten se vybarvil, co?" prořizla ticho Machková. "Vidíte, hlasovali jsme správně."

Takhle si zkazit život, kroutila třicet šest žáků hlavama. Copak nemohl přikyvovat jako my? Copak my ten jejich rock žerem? Taky nás nebaví škrtit se pořád v těch džínách. Jenže žijeme 24. rok ER, dvacet čtyři let po VRBR, tak co naděláme, že jo. Ten pitomec Moravec!

/⁺ Rocková, celým názvem Rocková škola, vysoká škola pro úplné rockové vzdělání /fakulty historie, syntezátorů, kytar, fakulta zpěvu, bicích, undergroundu, alternativních kultur, filosofie rocku aj., založena 2004/

/⁺⁺ RHPB, rockové hity pro babičky, záslužná akce dobrovolníků z řad DRO a studentů Rockové

/⁺⁺ HSV, Hlas svobodné Vídně, anti-rockový štvavý holokenál

/⁺⁺ SR, strana rocku /zal.1992/, avantgardní předvoj a jediná legální vůdkyně všeho rockového lidu

Tedy, netoleruji dechovku, nesnáším ji, a zejména ve svém pracovním kolektivu jsem považován za nesmiřitelného odpůrce dechovky. Projevuje se to tím, že pravidelně v deset dopoledne odcházím na záchod. Časovým znamením a znělkou zahazuje vysílání závodního rozhlasu a na záchodě není vůbec nic slyšet.

Jiřího Munzera Reskce na výzvu v Občasníku abychom tolerovali dechovku:

KLADIVO NA PLECHY

Začnu vlastně závěrem. Dechovku, a vlastně nejen dechovku, nesnáším a aktivně se proti ní bráním útekem, ale málo platné, stejně je mi neustále cpána. Nikdy jsem nedělal jakémukoliv dechovkáři jakékoliv potíže. Neoproti tomu hudbu, kterou mám rád, někomu proti jeho vůli necpu, ale zato jsem vystaven neustálým obtížím od lidí, kterým se moje hudba nelíbí.

Moc dechovky jsem neslyšel, a většinou jsem ji slyšel nedobrovolně a ze závodního rozhlasu v tak oídne technické kvalitě, že to úplně znehodnotilo můj úsudek. Slyšel jsem i dobrou dechovku, místní kapelu na vesnické zábavě, žádný zázrak, ale hráli s chutí, nadšením, jiskrou. A to je právě to. To, co slyším v ZR, je otřesný případ odfláknutí, nezápelu, zíváctví. Nemám nic proti lidovkám a sám je s nadšením na chmelu s partou hulákám ke kytáře.

To je první problém dechovky. JAK. Vždycky jsem považoval za projev nejhorší smíry, když někomu nestojí za to naučit se celý text a hrát celou písničku. Já jsem ten zajíček nešťastný je hezká písnička, ale jak ji hrají v ZR, to vyskakují. Jakási asi československá kapela s otřesnými sbory třikrát zahájí první sloku, v nejrůznějších sestavách, utahaně, zoufale. Vychází asi ze známého zjištění, že většině konzumentů je úplně jedno, jak to hraje, jen když JIM to hraje doma, tu JEJICE. Čím víc těch jejich stihnou, tím lépe. Proto všichni dělají směšky. Dvacet lidovek během tří minut. Dvacet hitů Karla Gotte. Hybš hraje Hallera. Sejdeme se na Vlachovce. Hrál tak i J.J.N mou oblíbenou Don't Pass Me By. Tohle nesnáším v jakékoliv podobě, ale u dechovky jsem si toho všiml nejvýrazněji. Když něco hraje špatně, nebudu to tolerovat. Uteču. Nebo to aspoň sepsuju.

Problém CO. Současný repertoár, tedy nová tvorba, to je holé neštěstí. A hlavně ani nevěřím, že za tím je nějaká práce a nadšení. Tvořit takovou hudbu je pro rutinovaného skladatele nesmiřitelně snadné. Tvořit melodii dechovkového stylu v rámci běžné harmonie a aranžmá, psát texty o ničem, to nedá žádnou práci. To nemám jen ze své hlavy, to nám přednášel lektor v rámci ASUTu rovnou i s návody, jak skožit melodii libivého charakteru. Pozor, melodii vlezlou, zapamatovatelnou, kterou musí člověk ve chvílích duševního útlumu pořád dokola pohvizdovat, nelze hned považovat za kvalitní. Taky jsem se už párkrát naštvál a abych dokázal, že vlezlou kýčovitou písničku dokáže napsat bez velkého úsilí každý blbec, sedl jsem a napsal ji. Po jiné hádce jsem napsal jinou. Na objednávku. A víckrát. Jsou zhruba stejně blbé jako ty, co slyším v rádiu. Považují to za dostatečný důkaz, že slabou písničku může napsat i člověk neprosto bez talentu, jako jsem já. Cpát se někam a mít známosti, budu živ jako skladatel. Ale hezký písničky jsem napsal jen dvě a to ještě je jedna dvanáctka. Nacpat něco do známého rámce taky není problém. Napsat novou, neobvyklou písničku, to je problém obrovský. V tom, že člověk bez talentu to prostě nemůže znáknout. Ať má jakoukoliv průpravu. Ale to zase není jen o dechovce.

O dechovce: ta, co slýchám, je

- pořád stejná, od začátku do konce stejné nástroje, stejné aranžmá, stejné harmonie, stejná melodika, stejný rytmus, stejná témata textů, stejné postupy a přechody.

- špatně zahráná

- špatně zpívaná

- ale hlavně má něco, co jako nemuzikolog nemám schopnost popsat slovy, ale zato to cítím a vnímám tak, že mě to štve, a to zase nejen v dechovce. Četl jsem jednou v Hudebně a zvuku recenzi na velký taneční plesový orchestr typu Zelinka či Kessler a tam ní onen muzikolog mluvil z duše, když to NĚCO, co mne intuitivně štve, dokázal muzikantsky přesně vyjádřit a popsat - jak, čím a proč je ta muzika skutečně nekvalitní. Ovšem plácet slovy plky do lebedy může kdo chce jak chce, ale ten můj pocit že něco je "ONO" nebo "NEONO" mi radí neomylně.

Co mi dále vadí na dechovce a dechařích je, že se prezentují jako "jediná naše česká tradiční" hudba a nejde jediná pohádka v rozhlase či seriál v televizi či cokoli takovýho aby tam nereprezentovala dechovka "naš lid". Ona je to třeba pohádka ze středověku a vešle tam mydlej v šenku dechovku. Jen aby se to hustilo do podvědomí lidí už od dětství. A lidi už jsou tak blbí a zblblí, že už oni nic jiného neuměj a mají o muzice názory jak houpačí kobyla.

Jenže úpadek muzikantství lidí všeobecně to je zase námět na jiné a dost dlouhý článek a snad ještě našťvanější.

Na závěr si znovu přečtete druhý odstavec. Ahoj.J.

SEN
~~TÍCHO~~
LÉČÍ!

CHA CHA,

amateur byl pozván instutucí nechvelně proslulou pod názvem DKS /Pražské kulturné středisko/, po roce a půl od přihlášky, k tzv. k v a l i f i k a c í m na obor instrumentalista. Po zaplacení 200,- Kčs /aparatura, výlohy, atd, vše si platí zkoušený/ a patřičném vyplnění všech dotazníků a životopisů, se ten, kdo se chce nechat ztrapnit a koupit a ponížit, může nechat přezkoušet z teorie hudby, kulturně-politického rozhledu a teprve potom je případně připuštěn k vlastní kvalifikaci. Musí ale předložit seznam 30ti skladeb které hraje, povinná je jedna národní píseň /už vidím ty tváře porotců kdybych na tebla hrál tancuj tancuj/ atd atd. Tajemnice rakvalifikační komise, jistá s. Řechtáčková, se jistě řehtá všem, kteří chudinky musí tajtrlíkovat. Já ne.

K dotazníku byl přiložen papír, nazvaný "Schema zpracování životopisu, a z něho vyjímám:

- charakterizuj prostředí v němž jsi vyrůstal
- u svých rodičů uveď původní povolání...politické názory a postoje a veřejnou politickou angažovanost
- u sourozenců uveď...politickou příslušnost..organizovanost a angažovanost ve spol. organizacích
- rozveď svou politickou činnost za války a po ní..a zvlášt rozepiš vlastní politické postoje v letech 1968-69...
- uveď svůj vztah k náboženské ideologii
- rozveď všechny soukromé styky se zahraničím, zejména s občany kapitalistických zemí, zda žijí rodinní příslušníci nebo příbuzní v zahraničí /od kdy, zda legálně, či ilegálně/, jaké udržuješ se zahraničím styky - od kdy, zda jsou písemné, osobní apod, náhodné, pravidelné/...
- u manželky /manžela/ stručně charakterizuj prostředí ve kterém vyrůstala, politickou příslušnost...
- u rodičů manželky rozveď jako u rodičů vlastních
- u dětí uveď...veřejně politickou angažovanost na pracovišti...

To je síla, co?

Ukázka recenze z časopisu Melody Maker - recenze koncertu

skupiny **TALKING HEADS** ve Forest Hills, New York.

STALE V ČELE

Tahle slavná aréna je zvyklá vidět spíše světové špičky tenisu, dnes v noci hostí hvězdy docela jiného oboru. Stejně jako nad hlavami diváků stoupá měsíc, neúspěšnější součást punkové exploze 70. let znovuobnovile progres.

Nejprve nastupuje na scénu David BYRNE, sám s akustickou kytarou a automatickým bubeníkem. Vzpomíná na počátky kapely písní Psycho-killer. Na neviditelném černém pozadí posouvají ruce režiséra pomocí pohyblivých stupňů dopředu další členy souboru - nejprve basistku Tinu WEYMOUTH, bubeníka Chrise FRANTZE a konečně multi-instrumentalistu Jerry HARRISONA, aby všichni společně zahráli takové písně jako Heaven, Thanking you for sending me Angel, Love goes to a building on fire. Přidáváním dalších hráčů Talking Heads jakoby demonstrovali, jak kus po kuse skládají zvuk svých písníček. Efekt připomíná jakousi cestu do minulosti, hudebně historickou lekci.

Jádro skupiny je doplněno percusistou /Steve Scales/, kytaristou /Alex Weir/, funkovým klávesistou /Bernie Worrell/ a párem tanečnic Brides of Funkenstein, který neustále krouží kolem kapely. Přelétavá smrt rytmu, která je pro TH zaujetí africkou hudbou, je logickým výsledkem jejich vývoje od synkopického funky beatu. Věci z alba Speaking In Tongues jsou doplněny písněmi z alba Catherine heels /sólo Byrne/, např. What a day it was, Big Business, a věcmi jako I Zimora a This must be the place /při které Byrne imituje tanečky Freda Astaire/. Vše vrcholí skladbou Once in a lifetime, jakousi proklamací celé skupiny.

Dvouhodinový koncert obsahoval také několik příjemných překvapení, například Byrneův divadelní výstup, nebo jeho širokánské kalhoty pro píseň Girlfriend is better, ve kterých vypádal jako by vážil dvě stě kilo.

Vrcholem večera pak byla skladba, ve které se přidaly zpívající sestry Weymouthovy k překrásnému vokálu Frantze - Genius of love. Skladba Burning down the house vypadala přesně tak - za pomoci světla se objevila pánev hlediště, ve které se to vařilo těsoucimi se fanoušky, potřásajícími hlavami v jednom rytmu s Harrissoňovými a Worrellovými ječícími syntezátory.

Celý večer byl triumfem kapely, která se nezastavila a udržuje hledačský charakter své tvorby. Jestliže je někde na světě lepší rocková kapela, řekněte mi kde a já tam hned jedu. Ve srovnání s koncertem Talking Heads byl koncert Police jen cvičením pavlovských reflexů a fašistických volání a odpovědí.

Talking Heads možná nereprezentují demokratický ideál, protože Byrne je pořád šéfem, hlavou Hlav, ale jejich přímé spojení amerických, afrických a evropských vlivů je jakousi vše kulturní oslavou toho, co může dokázat dobrá rocková kapela ve věku "mezi válkami".

/Robin Trakin/

Když jsem ukázal Zuzaně Michnové obal LP Ena s Frippem No pussy's footing, užasle deset minut zírala a ještě po několika měsících se přiznávala, že pak "týden nemohla usnout". Ono dokonale spojení vnějšku /obalu/ s vnitřkem nejen pomáhá prodávat desku, jak je tomu v běžně normálních případech, ale pomáhá "dodělat" desku do posledního detailu. LP je tak nejen to uvnitř, hudba, ale umělecké dílo, artefakt, jako celek, kde obal je naprosto nezbytnou součástí s konečnou tečkou veškeré práce.

HIPGNOSIS

je parta mladých výtvarníků /Audrey Powell, nar. 1946, Peter Christopherson, nar. 1955, Sto m Thorgerson, nar. 1944 + několik věkem jim podobných asistentů/, kteří povýšili umění obalu nad tehdy běžně komerční úroveň. Za posledních deset patnáct let pomohla proslavit desky takových velikánů rocku, jako jsou /a byli/skupiny Pink Floyd /Atom Heart Mother, Ummagumma, Dark Side of the Moon, Wish You Were Here/, Led Zeppelin /Presence, Houses of the Holy/, Wishbone Ash /Argus/. 10 CC /How Dare You/, Sheet Music/, Brand X /Unorthodox Behaviour, Moroccan Roll/, Genesis /Lamb Lies Down.../, Yes /Going for the One/ atd. atd.

Když v polovině šedesátých letech začínali, měli v koupelně jeden z bazaru sehnáný zvěšňák a objednávku od Nice. Obal na LP Five Bridges se povedl, a kariéra mohla začít. Jméno HIPGNOSIS, které si parte nadšenců dale /hip-nový, rostoucí, gnostic -vztahující se ke starověku/ ohlešovalo záměr: spojit staré s novým nejen v hudbě, ale i v propagační grafice.

Tenkrát nikdo nemohl tušit, že Hipgnosis ovlivní výtvarné citění celé generace a stamiliónů mladých lidí na celém světě. První opravdu celé album, které dělali, bylo Alexise Kornera New Generation of Blues, a kamarádká objednávka Pink Floydů Saurceful of Secrets. A Pink Floydy to začala a vyhouplo se nahoru, do vod úspěchů. A nejen obaly desek, ale i plakáty, výtvarné publikace, nálepky, projekty scén /včetně velice úspěšné knihy ALBUM COVER ALBUM/, reklamní kampaně, grafické symboly a stovky fotografických portrétů slavných i méně známých rockerů.

Nejde jen o nápad, ale o profesionální "dodělanost", dotáhnutí nápadu či myšlenky tak, aby co nejvíce zapůsobila. To, co je běžná potíž naší, domácí produkce nejen v obalech, ale i v muzice, povýšili Hipgnosis na svou značku, krédo, a tím také prorazili i ve světě profesionálů. Když někdo něco dělá, měl by to dělat na 100%. To je jako v zenu. Nezáleží na tom, jak dlouho někdo něco dělá, kolikrát to předělává, kolikrát by to už skoro vypustil do světa, ale nedá mu to, znovu a znovu hledá, až to nakonec přijde, maličkost, nápad, změna barvy a hle, je zde něco co opravdu zůstane, k čemu už se nedá nic dodat. Tak pracují japonští a asijská řemeslníci a výtvarníci, tak pracuje vlastně každý profík, který ale po letech příprav na všechny poučky zapomené a s čistou myslí se vrhne do hledání a tvorby. Tak by měly pracovat i české rockové skupiny - hledat, zkoušet, nebát se vyhazovat, předělávat, a hlavně - nehrát všichni všechno. Podříditi sami sebe výsledku a cíli - to v těchto krajích naprosto chybí. Vždyť přece není nutné v každické malé písničce ukázat jak rychlé prsty má kytarista nebo že kapela má syntezátor, heč.

Hipgnosis sice stále žije, ale s nástupem nové vlny a punku, s přílivem oškubaných a pomalovaných příšer nejen uvnitř, ale i na obalech desek, sláva graficky uhlazených a dokonalých LP obalů zaniká. Vždyť i svět kolem je spíš rozcuchaný než sladěný a "dotážený do detailu". Časy se mění, ale, ne k lepšímu.

V ROCKU JE SÍLA

Dylan s Lennonem dokázali naprosto přesvědčivě, a noviny by napsaly "jednoznačně", že bard současnosti musí držet v ruce kytaru. Ta síla, která rock provází od samého počátku, je nevyčerpatelná, a ti nahoře se jí bojí jak čert kříže. Jenže jim to není nic platné. Je jasné, že svět budoucnosti patří těm, kteří už jsou / a už také byli / odkojení rockem. Je jen otázka času, kdy dojde na velkou rockovou revoluci, či co. Zaplatíme za tu opozici, za ten útlak, protože to je nepřímý, ale o to pádnější důkaz, že rock opravdu něco mění, něčím hýbá. Přesouvá celé generace

Tohle

je

TEPRVE ZACÁTEK

kolebka, rock je teprve ve stadiu batolety. Od první elektricky snímané kytary černosského basisty k Mooga a nynějším Synclavierům sice uběhlo třicet, čtyřicet let, ale křivka teprve nyní začíná nabírat na progresivitu: to všechno, co jsme zažili a čeho jsme byli svědky / ušitými i očitými /, je jen předmluva. Opravdový rozvoj rocku nás / a hlavně naše děti / teprve čeká. Umění musí vždycky reagovat / a jasně předvídat / na soudobé problémy, klady a nedostatky, navíc za použití nejsoučasnejších technických prostředků. A teprve nyní nastává éra dokonalého spojení ducha s hmotou - tvorby s mikroelektronikou a počítačovou technikou. Za dvacet, třicet let, kdy už budou samozřejmostí trojrozměrné videokoncerty, na kterých už spojení oči-uši-hlava nebude avantgardou, ale samozřejmostí, si vzpomenete. Grafický zápis zvuku u nejnovějších australských a japonských vynálezů, při kterých vložíte do počítače zvuk a on vám ho převede na obrazovku do nějaké křivky / a vy ji můžete případně speciální tužkou popravit atd / a opačná cesta - vy nakreslíte křivku a zvědaví si poslechnete, co za zvuk jste stворili, nabízí nepřehledné možnosti, odstraňuje dlouhé programátorské studium, nabízí umlcům okamžitý výsledek, a hlavně, je

hudební

NADĚJE DO BUDOUCNA

protože jako mongolgo, budeme moci přeskočit z doby feudální / a tam taky, ať si to uvědomujeme nebo ne, hnieme stále hlouběji /, do kosmické. A šance je právě v tom, že budeme jaksi "nedotčeni" tou rockovou samozřejmostí, která panuje na západ od A. e. Chopíme se pak nabídnuté rukavice? To vám, a vašim dětem, přeje amateur do roku Krysy.

SEN- úvodní pokus o tom, proč vlastně
/ a něco článků z časopisu NEW AGE/

PROBUĎTE SE ve svých SNECH

KVANTOVÁ POLÉVKA - taoistické povídání Ai Huang, čínského mistra tai-či-čuan

Kornout a kámen - sci-fi sen amateura
.Padající obsah aut na Václaváku /sf sen/
Návrat kosmonautů /sf sen/
Zrychlené sci-fi /dtto/

R Ā G A - něco notiček z oblasti indické

OBSAH

Hesla a nápíčky triček z USA
Prům. Lucerny lůž /dejay s Vokalizy atd/
Nekonečně hloupý Ronza /přímo ze života rockera!/
NACH DRESDEN /reportage ze zájezdu do NDR za jazzem/
plus foto edtantů, jazzclub Coswig
The Ballad of John and Yoko /překlad ze stejnojmenné knihy/
a Poslední rozhovor s Lennonem pár dní před jeho smrtí
Pohled tam a honem kupředu /o psychedelících/
Už nechci být ten, kým jsem býval /Miles Davis/
ukázka z připravovaných pamětí rockera Mikoláše
KAZETY-z časopisu TEST, NSR
Ten pitomec Moravec - sci-fi povídka
Kladivo na plechy /dopis nepřítele dechovky/
Talking Heads - recenze jejich koncertu /MM/
HIPGNOSIS /o jedné výtvarnické skupině/
V rocku je síla /zásadník amateura/
plus další sny, přílohy, snová hesla atd.

U originálu foto-příloha a sf sny ze zbytku roku
Prasete. Jinak jako obvykle, dobré počtení.

HA280

Občasník /senrockový/

c.6

 které v počtu 4 exemplářů
vydal na konci roku krasete
protože se nashromáždil
smový materiál

amateur v.r.

